

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

SALEZIJANSKI VESTNKI

GLASILO DON BOSCOVIH USTANOV.

LETNIK 23. ŠTEV. 5.

SEPTEMBER — OKTOBER 1927.

ANTON MARTIN SLOMŠEK.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Blagoslovitev zvonov. — Don Boscova ustanova. — Redovni poklic. — Anton Martin Slomšek in don Bosco. — Misijonska poročila. — Mesto don Boscove mladosti. — Marijina slava. — Zahvale za milosti, prejete po Mariji Pomočnici. — Naši razgovori. — Sv. Ciril in Metod. — Kotiček bivših gojencev — Mala pošta. — Salezijanska družba.

SLIKE: Betlehem. Salez. obrtna šola. Mizarji. — Sv. Ciril in Metod. — Novi zvonovi na Rakovniku.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevnu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 3, 21 — 2. 5, 15 — 3. 7, 13 — 4. 8, 15 — 5. 9, 3 — 6. 4, 31 — 7. 9, 30 — 8. 3, 5 — 9. 5, 2 — 10. 7, 24 — 11. 1, 9 — 12. 9, 16 — 13. 4, 14 — 14. 6, 10 — 15. 2, 12 — 16. 1, 17 — 17. 2, 26 — 18. 9, 8 — 19. 4, 6 — 20. 7, 13 — 21. 9, 1 — 22. 4, 18 — 23. 6, 7 — 24. 2, 27 — 25. 8, 4 — 26. 1, 11 — 27. 9, 28 — 28. 2, 20 — 29. 1, 17 — 30. 5, 22 — 31. 8, 29.

V novembru: 1. 1, 11 — 2. 8, 9 — 3. 2, 18 — 4. 6, 19 — 5. 9, 7 — 6. 7, 17 — 7. 5, 25 — 8. 6, 28 — 9. 4, 12 — 10. 2, 10 — 11. 8, 24 — 12. 6, 16 — 13. 5, 22 — 14. 9, 20 — 15. 6, 31 — 16. 4, 15 — 17. 1, 5 — 18. 2, 16 — 19. 6, 27 — 20. 1, 3 — 21. 3, 1 — 22. 5, 8 — 23. 9, 23 — 24. 4, 29 — 25. 2, 1 — 26. 7, 14 — 27. 5, 4 — 28. 9, 30 — 29. 7, 13 — 30. 2, 6 — 31. 1, 21

Umrli.

Mihelčič Anton, sv. Helena — Marolt Frančiška, Zlati rep — Grudnik Marija, Poljane — Šipek Ana, Loke — Kosi Marija, Sv. Tomaž v Slov. G. — Košar Marija, Veržej — Štante Alojzija, Radeče — Poljanec Marija, Brdo — Žalek Marija, Mala Poljana. — Naj počivajo v miru.

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Blagoslovitev zvonov

in shod slovenskih salez. sotrudnikov in sotrudnic.

Bila je veličastna slovesnost, podobna tisti, ko je pred tremi leti papežev nuncij o priliki Marijanskega kongresa posvetil svetišče. Od vseh strani Slovenije so prihiteli romarji — največ sotrudniki in sotrudnice — da prisostvujejo blagoslovitvi zvonov in napovedanemu shodu. Sotrudnikom so se pridružili znanci in prijatelji in lahko rečemo: „Nič manj jih ni bilo kakor o Marijanskem kongresu.“

Priprava.

Meseca novembra l. 1926. se je prvič izrekel sklep: „Naročimo zvonove!“ Sklep je bil storjen brez denarja, toda v trdnem upanju, da bo Marija Devica tudi zdaj, kakor vedno, budila blaga srca, ki se bodo rada odzvala našemu vabilu in prispevala za zvonove. Polni zaupanja smo šli v Samasovo zvonarno in naročili štiri zvonove.

Vest: „Zvonovi so naročeni in na praznik Marijinega Vnebovzjetja jih poklonimo Mariji“, je zbudila povsod zanimanje, zlasti med našimi dobrimi sotrudniki in sotrudnicami, ki so polni veselja in radodarnosti pozdravili to vest. Čim bolj se je bližal praznik, tem bolj je raslo zanimanje. Mesec pred praznikom je to zanimanje doseglo vrhunec. Sotrudnice iz Ljubljane in okolice so pletle vence in pripravljale cvetlice, druge so agitirale za narodno nošo, mladeniči so zbirali konjenike in kolesarje, . . . vse je kazalo, da bo slovesnost, če bo dopuščalo vreme, jako sijajna. In taka je bila.

Prevoz zvonov.

V nedeljo zjutraj in dopoldne so vlaki kar nabasano polni prihajali v Ljubljano. Od vsakega vlaka so se procesije kar sipale s koldvora in hitele na Rakovnik. Bili so sotrudniki in sotrudnice in drugi romarji.

Popoldne ob dveh se je dvignila tudi Ljubljana. Vsakih par minut je podvojen tramvaj hitel iz mesta proti Rakovniku, vedno prenapolnjen z Ljubljančani. Kar jih ni moglo na tramvaj, so hiteli peš in bila je nepretrgana vrsta, ki se je pomikala po Karlovški in Dolenski cesti in se zbirala ob poti ter se strnila v gost špalir, segajoč od Samasove tovarne tja doli do Rakovnika.

Pred Samasovo zvonarno so čakali trije elegantno okrašeni vozovi, tako okusno, da so bili predmet splošnega občudovanja. Prvi z velikim zvonom je bil ves v zelenju in belih cvetkah, drugi v modrih in tretji z dvema zvonovoma v zelenju in rdečih cvetkah, tako da so vsi trije zvonovi skupaj tvorili slovensko trobojnico.

O pol treh se je začel pomikati sprevod. Na čelu je jahaló 25 mladeničev v narodnih nošah; tem je sledilo nad 40 kolesarjev, vsi v istem kroju; za kolesarji je korakala godba salezijanskih gojencev v mornarski obleki; godbi so sledili trije veliki ovenčani vozovi, polni belo oblečenih otrok, ki so ves čas sprevoda, polni življenja, mahljajoč s slovenskimi in papeževimi zastavicami pozdravljali ob potu stoječe občinstvo. Za otroci sta dve elegantni kočiji vozili botre, za temi pa trije vozovi štiri bleščече se zvonove. Med enim in drugim vozom so korakale narodne noše. Za zvonovi se je pomikalo 12 bogato ovenčanih voz narodnih noš, ki so tvorili čudovito pester prizor. Bil je sprevod, ki je v vseh, ki so ga videli, vzbujal občudovanje in izvabljal pohvalo.

Blagoslovitev.

Rakovnik je bil tako poln ljudi kakor še nikdar.

Ko so topiči naznanili prihod sprevoda in

je množica, ki je čakala, zagledala spreved, ki se je slovesno pomikal po Dolenjski cesti, se je pojavilo veselo vznemirjenje. Čutiti je bilo, da je napočil vesel trenutek.

Pred svetiščem je čakala duhovščina. Ko se je spreved uvrstil okrog z zelenjem ovenčanega paviljona, pripravljenega za blagoslovitev, je ravnatelj zavoda pozdravil zvonove. Pod paviljonom se je zbrala duhovščina, dva botra, gg. Trček in Dežman, dve botri ge. Trček in Češnovar, zastopnik velikega župana dr. Andrejka, predsednik oblastne skupščine dr. Natlačen, ravnatelj policije dr. Guštin, svetnik dr. Marn in več drugih odličnih osebnosti. Okrog paviljona pa so bili zbrani belo oblečeni otroci, konjeniki na konjih, narodne noše, za temi pa ogromna množica ljudstva. Ko je mogočni pevski zbor odpel pozdravno pesem zvonovom, je prevz. g. dr. Dominik Premuš, pomožni škof iz Zagreba, opravil slovesni obred blagoslovitve. Takoj po blagoslovitvi so potegnili zvonove v zvonik.

Prvič so zapeli.

Večina ljudstva, ki je prisostvovala blagoslovitvi zvonov, je ostala na Rakovniku in čakala, da zasliši nove zvonove ter se udeleži večerne procesije. Medtem so se pa deloma zabavali s potegovanjem zvonov v zvonik, deloma s fotografiranjem, zlasti narodne noše, konjeniki in kolesarji. Sredi teh različnih opravil se je kmalu približal čas, odločen za večerno procesijo. Vse ljudstvo se je zbralo na srednjem dvorišču in čakalo govornika. Med tem pričakovanjem se ob pol osmih oglase zvonovi. Kakšna čuvstva so napolnjevala navzoče, si je laže misliti kakor popisati. V marsikakem očesu so bleščale solze zadoščenja in vsepovsod se je čula hvala: „Kako lepo pojó!“ Veličastno pritrkovanje je jasno govorilo, kako prav je imel preč. g. pater Hugolin Sattner, ki je mesec poprej preizkusil zvonove in pisal: „Zvonovi so čisto uglaseni, glasovi so jasni, dolgo brneči. Materijal priznано prvovrsten, oblika lepa, vse prav estetično, okusno izpeljano. Jaz mislim, da bo to zvonilo, v stolpu viseče, očaralo vsakega poslušalca, deloma zato, ker je razmerje med toni izredno pravilno, dispozicija ena najboljših in kvaliteta zvonov neoporečna.“

Veseli smo jih in hvaležni Bogu, hvaležni blagim sotrudnikom in sotrudnicam, ki so tako radodarno prispevali in zbirali za te zvonove.

ve. Vesela jih je gotovo tudi Marija, ki jih je dobila v dar za veseli praznik svojega Vnebovzetja, in breždvomno bo bogato poplačala vse dobrotnike in dobrotnice.

Večerna procesija.

„Take še ni bilo!“ Tako so ponavljali po končani procesiji in tako se še sliši ponavljati vedno.

Res, take še ni bilo. Po končanem večernem govoru sta se zavod in cerkev oblekla v morje svetlobe. Na zvoniku in svetišču so se zalesketale raznovrstne žarnice, po zvoniku in v oknih zavoda raznobarvni balončki. V zvoniku slovesno zvonjenje, vrh zvonika šviganje raket, na zavodu pokanje topičev, tu in tam bengaličen ogenj. Sredi tega veličja se je počasi pomikala procesija skozi svetišče po Rakovniški ulici, in Dolenjski cesti, s prižganimi svečami in sredi nje Marija, obdana od duhovnikov, belo oblečenih otrok in mnogoštevilne narodne noše. Pogled na dolgo procesijo samih lučic, ki se je v nočni temi stezala od svetišča po vsej Rakovniški ulici in Dolenjski cesti tja do Jelačinove gostilne, in potem na tako bogato razsvetljeni zavod in svetišče in na lično razsvetljene hiše sosedov, je nudil tako čaroben prizor, da ga nikakor ni moči popisati. „Kaj takega še nismo videli!“ Te besede, ki so se čule iz sto in sto ust, povedo več, kakor bi moglo povedati pero.

Procesija se je vrnila skozi cerkev nazaj na srednje dvorišče in ondi prejela blagoslov z Najsvetejšim.

Še dolgo je ostalo ljudstvo na Rakovniku in se napajalo ob sijajni razsvetljavi in izražalo željo, da bi se taka slavnost ponavljala vsako leto.

V svetišču pa so molili in prepevali romarji in čakali praznika, ki ga lahko imenujemo „praznik salez. sotrudnikov in sotrudnic“.

Vnebovzetje.

Z veseljem so pobožni romarji, ki so vso noč molili in prepevali v svetišču, pozdravili zjutraj ob pol 4 glasove zvonov, ki so s slovesnim pritrkovanjem naznanjali začetek prve božje službe. Začele so se sv. maše, začelo se je obhajanje. Ganljiv je bil pogled na toliko romarjev, ki so se tako pobožno približali angelski mizi in se s toliko gorečnostjo udeleževali raznih pobožnosti. Zdelo se je, da jih noč kar

nič ni utrudila, čeprav so vso noč čuli v sve-
tišču in molili in peli.

Ob 5 uri je bila sv. maša pred Najsvetej-
šim za sotrudništvo. Pel je zbor sotrudnikov in
sotrudnic.

Točno ob pól 10ih je nastopil znani go-
vornik dr. Opeka in govoril o Mariji in slikal
njeno velikost in kazal slušalcem, da je Marija
bolj ko vsa druga ustvarjena bitja vredna na-
še časti in ljubezni.

Po govoru je bila pontifikalna sv. maša,
ki jo je daroval prevzv. gospod dr. Dominik
Premuš, škof iz Zagreba, pel je pa domači zbor
in zbor iz Mladinskega doma. Po sv. maši je
bil sestanek sotrudništva.

Shod sotrudnikov in sotrudnic.

Blagoslovljenje zvonov je bilo v zvezi s
shodom salez. sotrudnikov in sotrudnic, ki je
bil prvi shod vseslovenskega sotrudništva. Pri-
šlo jih je mnogo, mnogo se jih je pa oprostilo,
ker so bili ovirani. A ti so pisali pisma in obljub-
ljali, da bodo na Rakovniku v duhu. Shod je
pokazal, da je slovensko salez. sotrudništvo
polno življenja in delavnosti, prav tako, ali še
bolj, kakor pri drugih narodih. Ker jih je mno-
go, ki se niso mogli udeležiti, izrazilo željo, da
bi jim poročali o poteku shoda, naj zadostuje
par potez o vsakem govoru.

Bili so štirje govori o sotrudništvu in po-
seben sestanek za sotrudnike in sotrudnice sploh
in za pospeševalce in pospeševalke posebej.

Prvi govör je bil: „**Pomen salez. sotrudni-
štva**“. Govornik je popisal, kolikega pomena je
salezijansko sotrudništvo po širnem svetu. Sa-
lezijanska družba bi brez sotrudnikov zmogla
malo ali nič, s pomočjo sotrudnikov je pa
zgradila in vzdržuje več sto zavodov po vseh
delih sveta; s pomočjo sotrudnikov vzgojuje
otroke in tisoče in tisoče jih vzdržuje in vodi
po poti poštenja in zveličanja; s pomočjo so-
trudnikov in sotrudnic je zgradila mnogo cer-
kva in kapel, kjer se vsak dan vrši služba bož-
ja, se dele sv. zakramenti in opravljajo razne
pobožnosti; s pomočjo sotrudnikov in sotrud-
nic je vzgojila na tisoče duhovnikov, ki deluje-
jo po zavódih in misijonih; s pomočjo sotrud-
nikov in sotrudnic je odprla misijone med
nevernimi narodi in koliko tisoč jih je že pri-
peljala v naročje sv. Cerkve; s pomočjo sotrud-
nikov in sotrudnic izdaja in širi dobre knjige,
ki so že toliko dobrega prinesle svetu. —

Tu se je govornik obrnil do slovenskih sotrud-
nikov ter popisal, koliko dobrega so že storili
oni. Sad se že vidi in se bo v pravi luči začel
še le kazati, kajti glavne ovire, ki jih je bilo
več ko dosti, so premagane . . .

Drugi govor: „**Dušne koristi salez. sotrud-
nikov**“. Govornik je razpravljajal o velikih duš-
nih koristih, ki jih uživajo sotrudniki. Če po-
mislimo na vse ono dobro, ki doprinašajo salez.
zavodi, cerkve in misijoni, ostane vprašanje:
„Kdo bo za vse tó prejel pri Bogu plačilo?“
Ali samó salezijanci? Ne, ampak tudi sotrudni-
ki in sotrudnice, ki so pomagali postaviti poslop-
ja in podpirajo v delovanju, kajti brez njih bi
vsega tega dobrega ne bilo. Sotrudniki so zgra-
dili vrtove, salezijanci jih obdelujejo, in sotrud-
niki in salezijanci bodo deležni sadov plačila.
— Nadalje je govoril o premnogih odpustkih, ki
jih je sv. stolica, videč velike zasluge sotrud-
nikov in sotrudnic, podelila sotrudstvu. (Glej
pravilnik zalez. sotrudništva).

Tretji govor: „**Salez. sotrudništvo in Marija
Pom. kr.**“. Salez. sotrudniki so razširjatelji če-
ščenja Marije Pom. kr.. Zadostuje da pogledamo
samo po Slovenskem. Povsod časte Marijo Pom.
kr.. Kdo so najbolj vneti častilci in širitelji te-
ga češčenja? Sotrudniki in sotrudnice. Po njih
se je razširilo češčenje Marije Pom. kr. med
vsemi narodi.

Četrty govor. „**Salezijanski misijoni**“. Pov-
söd so, med vsemi poganskimi narodi, po vseh
delih sveta. Kdo jih podpira in vzdržuje? Sa-
lez. sotrudniki in sotrudnice. Vsak izpreobrne-
nec lahko poln hvaležnosti kliče: „O Bog, bla-
goslavljaljaj in podpiraj moje dobrotnike, blago-
slavljaljaj sotrudnike in sotrudnice, oni so me re-
šili!“ Kako vzvišeno in zaslužno delo je tudi
v tem salez. sotrudništvu!

Poseben sestanek. Po deseti sv. maši je bil
sestanek salez. sotrudnikov in sotrudnic pri
lurški votlini. Govoril je vlč. g. Al. Kovačič in
sicer ó načinu, kako naj delujejo. Vztrajnost in
požrtvovalnost sta dve čednosti, ki naj sprem-
ljata sal. sotrudnike in sotrudnice, in izvršili
bodo dela, ki bodo še poznim rodovom govori-
la o njihovi požrtvovalnosti!

Istočasno je bil shod pospeševalcev in
pospeševalk v kriпти pod cerkvijo. Bili so le iz
dežele, a bilo jih je toliko, da je bila kripta do
mala polna. Če pomislimó, da so pospeševalci
in pospeševalke tisti, ki so si spletli posebne
zasluge, nam je bil pogled na toliko število

naravnost sladek in pričal je, kakò čudovita gorečnost deluje v njihovih srcih. Reči moramo: „Marija sama jih spodbuja, sicer bi ne mogli tega razlagati.“ In koliko jih je, ki niso mogli priti, a so pisali in polni naklonjenosti pozdravili shod. — Voditelj sotrudištva je govoril o velikih delih, ki so jih storili sotrudniki in sotrudnice, predvsem pospeševalci in pospeševalke, in o velikih delih, ki jih še čakajo. Dobri pospeševalci in pospeševalke so potem, ko so prejeli blagoslov Marije P. kr., polni najboljše volje zapustili kripto in obljubili, da se ne bodo utrašili nobenih ovir v svojem delovanju, kajti sv. Cerkev, ki tako visoko čišla Družbo sal.

sotrudištva, jim zagotavlja, da je delo dobro, Bogu prijetno ter mnogim v veliko dušno korist.

* * *

Mi pa sklenemo: Hvala Vam, vrli sotrudniki in sotrudnice! Vaš trud, kakor ste se lahko prepričali, ni bil prazen. Rodil je in bo rodil čimdalje več sadov. Marija Pom. kr. naj Vas blagoslavlja, naj Vas navdušuje, naj Vas podpira, da boste še lahko mnogo storili in si spletli veličasten venec. Mi Vas ne bomo nikdar pozabili. Vsak dan bomo molili za Vaš. Delujmo skupno v čast božjo in zveličanje duš!

Don Boscova ustanova.

Don Boscova ustanova oklepa Družbo salezijancev, Družbo salezijank ali hčera Marije Pom. kr. in Družbo salez. sotrudičnikov.

I. Družba salezijancev deluje pò vseh delih sveta. Njeno delovanje obsega: *Mladinske domove*, kjer se ob nedeljah in praznikih, ponekod tudi ob delavnikih, zbira mladina ter se poučuje in zabava; — *Dnevne šole* za tiste dečke, ki ne morejo ali ne marajo obiskovati zunanjih šol; — *Večerne šole* za zunanje mladeniče; — *Zavode* z ljudskimi, gimnazijskimi, tehničnimi, obrtnimi ali poljedelskimi šolami; — *Semenišča* za mladeniče, ki se žele posvetiti duhovskemu stanu; — *Misijone* med neverniki. — Družba šteje 44 redovnih provinc ter 6000 članov.

II. Družba hčera Marije Pom. deluje po vseh delih sveta. Njeno delovanje obsega: *Mladinske domove* za deklice in mladenke; — *Dnevne in večerne šole* za mladenke; — *Zavode* z ljudskimi in meščanskimi šolami, z učiteljišči, z gospodinjstvi in strokovnimi šolami; — *Bol-*

nišnice med gobavimi; *Misijone* med pogani. — Ta družba, ki nima niti 50 let obstoja, šteje okrog 7000 članic in je povsod, kjer deluje, zelo priljubljena in čislana. Bog daj, da bi se Hčere Marije Pom. kmalu naselile tudi v Jugoslaviji!

III. Družba salez. sotrudičnikov in sotrudičnic.

— Namen te ustanove je, sodelovati s salezijanci in Hčera Marije Pom. za smoter, ki ga ima don Boscova družba. Družba sotrudičnikov in sotrudičnic šteje nad 300 tisoč članov in sicer: 50 tisoč v Italiji, 35 tisoč v Nemčiji, 30 tisoč na Poljskem, 25 tisoč na Angleškem, 20 tisoč na Španskem, 15 tisoč na Portugalskem, 15 tisoč na Angleškem, nad 8 tisoč v Jugoslaviji in sicer med Slovenci, 6 tisoč na Češkem, ostalo pa v drugih pokrajinah. Glasilo sotrudičnikov je Salezijanski vestnik. — Kdor se želi vpisati, naj se obrne na „Vodstvo salez. sotrudištva na Rakovniku v Ljubljani“. Istotam se dobi tudi Pravilnik.

Na dan s praktičnim življenjem! Ta klic patra Abela je pred leti mogočno odmeval zlasti med delavskimi sloji, ter razgibal duhove in poživil verskega duha. Ta klic bi si morali prisvojiti tudi danes ne samo delavski sloji, ampak tudi naša inteligenca. Ali ne opažamo, da baš med našo inteligenco peša pristno katoliško prepričanje, deloma celo med tisto, ki v principu zametuje svobodomiselstvo? Bodimo katoličani po don Boscovem zgledu, ki ni poznal kompromisa s kakršnokoli zmotol Ne bojmo se priznati da, smo katoličani v polnem smislu besedel

Redovni poklic.

„*Ko bi poznala dar božji in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti!*“

Bilo je opoldan sredi vročega poletja. Jezus se je truden od poti ustavil pri Jakobovem vodnjaku. Ta vodnjak je bil sredi visokih in zelenih terebint v Sihemu, ne daleč od mesta Samarije. Narava je pela in mnogi dragi spomini so se zivali z njeno sladko pesmijo. Toda Jezus je mislil, kakor vedno, na zveličanje duš.

In glej, pride Samaritanka zajemat vode. Komaj jo Jezus zagleda, že misli na rešenje njene duše in na rešenje njenega mesta. Zaprosi jo vode in potem ji reče one spomina vredne besede: „*Oh, ko bi poznala dar božji in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti!*“

Luč vere je posijala tedaj v ženino dušo in v duše Samarijanov in začutili so v svojih srcih nagib k spreobrnjenju.

Tudi dandanes govori Jezus dušam: O, ko bi poznali dar božji! Dar vašega Zveličarjal Dar vaše popolnosti! Želel bi vas vse posvetil!

Krščanska popolnost: to jo splošen poklic vseh duš. Bog želi, da stremimo vsi na tem svetu za svetostjo. Kaj nam pomaga pridobiti si ves svet, ako pa pogubimo svojo dušo? Kaj ti pomore, dragi bravec, mnogo učenja, mnogo dela, ves napredek, ako se pa ne trudiš, da postane tvoja duša prijetna Bogu in vredna nebes?

O, velikost in vzvišena lepota poslanstva, ki ga ima človek na zemlji!

Toda kako začeti in priti najlažje do cilja?

Tu nam ponavlja Jezus zopet iste besede: *Ko bi poznal dar božji!*

In kaj je ta dar? — Redovni poklic!

Svet s svojo lahkomiselnostjo odvraca duše od Boga. In kako je tudi mogoče sredi vrtince najrazličnejših strasti še skrbeti za svojo duhovno izpopolnitev?

„*Ako hočeš biti popoln*“ je rekel Jezus svetopisemskemu mladeniču „*pojdi, prodaj kar imaš in daj ubogim, potem pridi in hodi za mano.*“

In glej, odpirajo se vrata v bujne vrtove svetosti raznih samostanov in zavodov redovnih družb. Tu se duša, oddaljena od vseh posvetnih viharjev, napaja z vonjem najlepših čednosti. V veliki novi družini je nobena stvar ne odda-

ljuje od Boga pač pa jo vse dviga k njemu in k svetosti.

Največji dar božji je redovni poklic.

Redovno življenje je raj na zemlji, je največja milost, ki jo Bog more dati po sv. krstu svojim izvoljenim. Ono je najkrajša, najbolj ravna in najbolj gotova pot v nebesa.

Sv. Bernard govori o redovnem življenju v vznesenih besedah: „*O neprecenljivi biser, o vzvišeno in čudovito življenje, ki odpuščaš grehe in odpiraš raj! Življenje, sveto, čisto in brezmadežno, bolj bliščeče kot zlato, krasnejše od solnca! O moj dobri Jezus in moj Bog! Kaj več naj rečem? Resnično, redovno življenje je pravi raj.*“

Sv. Lavrencij Justinijan je vzkliknil: „*O če bi svet dobro poznal ta božji dar, bi zapustil vse ničevosti tega sveta in bi drl siloma v samostane ter se oklenil redovnega življenja.*“ Toda božja previdnost skriva ta dar posvetnjakom, ki ga imajo za mračnjaštvo, razodeva ga pa svojim izvoljencem.

Leta 1206. se je neki mladenič iz mesta Assisija, navajen na vse dobrote bogastva in na prijetnosti mladega življenja, odrekel vsemu, se oblekel v raševino, hodil po gozdovih in hribih ter peval slavo Stvarniku. Prihajal je v vasi in mesta, vzbujal občudovanje in pridobil posnemovalcev. On, vitez Kristusovega uboštva, je ustanavljal med svetom nove samostane in je preosnoval temeljito ljudske šege in navade. — Toda kako to? Ali ni bil to elegantni mladenič, veseli tovariš, priljubljeni pesnik, glavar veseljaške mladine iz Assisija in okolice?

Neki dan je slišal Jezusov glas. Odprl je slučajno evangelij in bral: „*Ako hočeš biti popoln, pojdi prodaj kar imaš in daj ubogim.*“ Odprl ga je iznova in bral: „*Ne jemljite si na potovanje ne zlata, ne srebra, ne torbe, ne dveh sukenj, ne palice.*“ Frančišek je vzkliknil: „*Tega jaz iščem, to želim iz srca, to je pravilnik mojega življenja.*“ Tak je bil poklic sv. Frančiška Assiškega.

Vzvišen si, o redovni poklic. Tvoj blesk je čudovit in očarljiv, ter zbira pod samostanske strehe nove vojske služabnikov božjih in rešiteljev duš!

Tudi med slovenskimi mladeniči je mnogo takih, ki jim gori v srcu iskrica redovnega

poklica, samo ne vedo, v kak red bi stopili. Veseli jih molitev, pa tudi delavno življenje, s katerim bi si zaslužili nebesa.

Takim pravimo: v salezijanski družbi bodo našli vse to, po čemer hrepeni njihovo srce.

Naša družba sprejema ne samo take, ki se nameravajo posvetiti duhovskemu poklicu, ampak tudi take, ki nimajo za duhovski stan veselja in zmožnosti, pa bi le radi stopili v kako redovno družbo. Glavni pogoj je, da imajo veselje do dela, do pobožnega življenja in so

pripravljene živeti in delovati pod pokorščino.

Don Bosco je obljubil tistim, ki so stopili v njegovo družbo, mnogo dela, košček kruha, po smrti pa kotiček v nebesih. Ta don Boscova obljuba ima še danes popolno veljavo.

Našemu sotrudništvu priporočamo, naj nam pridobi kaj novih poklicev, tudi lajiških. Potrebujemo jih doma, potrebujemo jih v misijonih saj je povsod žetev obilna, dalavcev pa malo.

Anton Martin Slomšek in don Bosco.

Naglo se bližamo dnevu, ko bo sv. stolica — kakor upamo — prištel don Bosca med blažene. Istočasno pa se slišijo vedno pogostnejši glasovi o junaških čednostih velikega lavantinskega škofa in tiha želja prehaja v trdno upanje, da bo v doglednem času tudi Slomšek deležen don Boscove časti.

Zato pa nam nehote silita pred oči sliki teh dveh sorodnih mož, ki se sicer nista pozna osebno, pa sta si bila duševno tako zelo blizu. Le pogledjmo sliko kateregakoli izmed njih! Isti prijazen nasmeh, iste blagomile poteze! In tudi v njunem življenju najdemo marsikaj sličnega, tako da si po pravici drznemo primerjati Slomška z don Boscom.

Zeleni holmci Štajerske so nam dali Slomška in skoro istočasno se je rodil don Bosco med prijaznimi piemontskimi brdi. V zgodnji mladosti sta bila oba pastirčka. Toda našli sta se dve dobri duši — župnik Calosso za don Bosca in kapelan Pražnikar za Slomška. Vneta duhovnika sta spoznala nadarjenost svojih učencev in jima odprla pot do znanosti. Revščina in pomanjkanje sta spremljali ukaželna mladeniča v mestne šole, domači so jima stavili ovire in le blagi materi Marija in Marjeta sta podpirali uboga dijaka. Nezadostna je bila pomoč od doma in zato sta si morala sama s trdim delom priboriti vsakdanjo skorjico kruha. Vendar nista zanemarjala šolskih dolžnosti, ampak sta bila vedno med prvimi. Še več! V napornem delu se je okrepila njuna volja in vedno bolj sta koprnela po vzvišenem idealu, po duhovniškem poklicu. Zнала sta si čuvati sveti poklic

sredi mnogovrstnih nevarnosti in sta z odločno voljo premagala vse ovire.

Slične življenske okoliščine so vplivale na razvoj njunih značajev. Oba sta si tudi izbrala za življenje istega vzornika: sv. Frančiška Saleškega. Ravnala sta se po njegovih besedah, da bo na sodnji dan lažje dajati račun o preveliki dobrotljivosti, kakor pa o preveliki strogosti. Zato tvori temeljno potezo njihovih značajev vedna miloba združena z dobrotno prijaznostjo.

Kakor pa sta bila popustljiva proti bližnjemu, tako sta bila stroga sama proti sebi. O junaškem premagovanju don Boscovem smo že marsikaj slišali, posebno o njegovi vneti delavnosti. Isto beremo v življenju velikega Slomška. Noben trud mu ni bil pretežaven, vsako delo je vestno dovršil, - piše njegov življenjepisec. Ko je bil na stara leta že ves bolan in onemogel, je vendar pri obisku laške dekanije večinoma peš prehodil gorate kraje Laškega. Na treh krajih je moral po cerkvenem opraviilu v posteljo. Duhovniki so ga opominjali, naj nadaljnje obiskovanje ustavi, a goreči škof jim pogumno odgovori: „Ni treba da živim, treba pa je, da svoje dolžnosti izpolnim.“ Sredi obilnega dela sta si oba privoščila le prav pičel počitek. Don Bosco je spal vsako noč samo tri do pet ur; pravtako tudi Slomšek. Mariborčani so rekli: „V našem mestu zadnji luč ugasne škof, a prižge jo prvi.“ Vendar, ako se je tudi vlegel, kakšno je bilo to ležišče? Trda, slamnata postelj, pod zglavjem široka opeka namesto mehke pernice. Tako nas samozatajevanje teh dveh

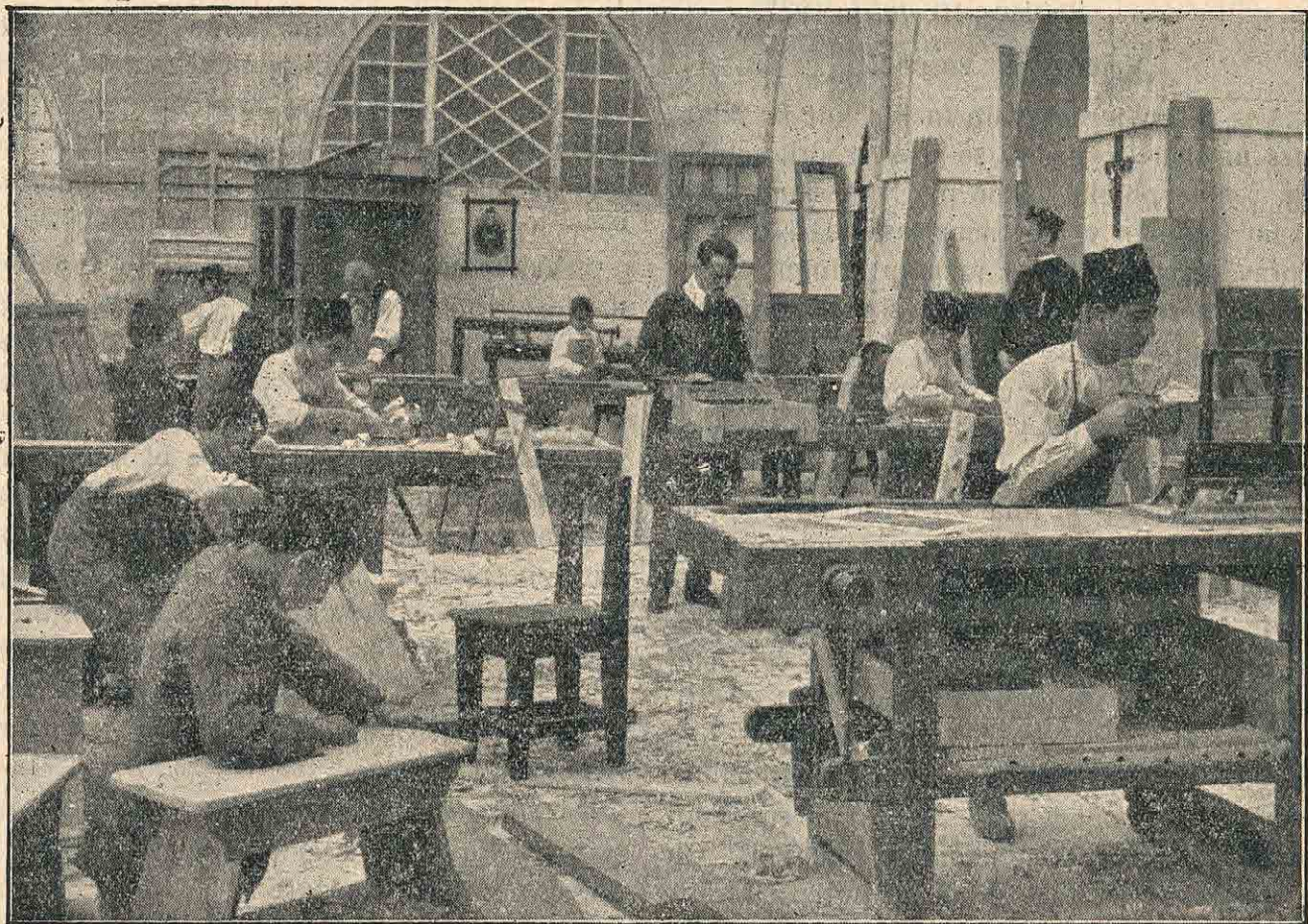
svetnikov spominja na največje svetnike svete cerkve. V svojih trudapolnih opravilih se nista dala motiti. Eden in drugi sta govorila: „Počivali bomo v nebesih.“

Vendar sta se oba zavedala, da svetost ni čemerna, ampak vesela. Zato sta bila skoraj vedno vedrega obličja. Don Bosco je ponavljal: Služite Gospodu v veselju! Slomšek pa je skladal vesele zdravice in zapel one znane pesmi o preljubem veselju in vinski gorici.

Tudi njuno delovanje je slično, čeprav sta živela in delovala v različnih razmerah in

„Preskrbljeni mladenič?“ Tudi Slomšek je dal svojim „Drobtinicom“ sličen značaj, kakor don Bosco „Katoliškim berilom,“ da ne omenjamo množice drugih poljudnih knjig, ki so izšle izpod njunega peresa.

Posebno pa ju družijo ljubezen do mladine. Don Bosco je bil itak njen apostol, pa tudi Slomškove zasluge v tem oziru so neprecenljive. Kdo še ni slišal o znameniti vzgojni knjigi: „Blaže in Nežica v nedeljski šoli?“ Koliko dobrega pa je storil Slomšek za slovenske šole kot višji šolski ogleda, to je

BETLEHEM. SALEZ. OBRTNA ŠOLA: MIZARJI.

okolščinah. Goreča sta bila posebnó na prižnici. Učena govorniška rekla jima niso prijala, preprosto in stvarno sta lomila kruh besede božje in učila svoje poslušalce. Zato pa je seme čednosti, katero so sejale njune besede, zalivala vroča molitev, zorilo pa solnce prelepega zgleda. In tako so bili njuni govori res učinkoviti in poslušalci se niso mogli zdržati solz ob njunih ganljivih besedah.

Pa ne samo z besedo in zgledom, tudi s perešom sta delovala v večjo čast božjo. Mar nista Slomškovi knjigi: „Življenja srečen pot“ in „Krščansko devištvo“ isto kakor don Boscov

samo pri Bogu zapisano. Prav tako sta se tudi oba trudila za dobro vzgojo duhovniških poklicev.

Še neko slično potezo naj omenimo iz njunega življenja: ljubezen do Marije. Vse svoje življenje sta bila v njeni službi in tudi umrla sta z vzdihljajem „Marija“ na ustnicah.

Salezijanci smemo biti ponosni, da imamo tako imenitnega ustanovnika, ki nam sveti s svojim svetniškim življenjem kot svetla zvezda vodnica; pa tudi Slovenci smemo biti upravičeno ponosni na blagega in svetega rajnega Martina Slomška, v katerem imamo v nebesih

gotovo mogočnega priprošnika. Priporočajmo se enemu in drugemu za priprošnjo v raznih dušnih in telesnih stiskah in prosimo Boga,

naj pospeši zarjo svetniške slave teh dveh tako znamenitih mož!

Misijonska poročila.

Naš vrli misijonar lajik Martin Berlec nam je poslal iz Shillonga v Assamu precej obširno poročilo, ki ga drage volje priobčimo.

Shillong 10. julija 1927.

Velečastiti gospod!

Ves teden je deževalo in lilo kôt iz škafa, danes na dan Gospodov so šele prôdrli solnčni žarki temne oblake. Smô pač v Assamu, tropičnem kraju in v poletnem času, dasi tu prav za prav ni razlike med raznimi letnimi časi v evropskem smislu, ker imamo skoro nepretrgoma deževno vreme.

Nedelja je danes. Ljudstvo hiti v cerkev eli pa odhaja iz nje. Katoličanov je vedno več, čeprav so v primeri z drugoverci še maloštevilni. Misijonar, ki ima v oskrbi našo župno cerkev, je jako goreč in ob nedeljah pridigo za domačine še celo preveč zavleče, tako, da morajo Angleži, ki imajo službo božjo po opravilu za domačine, skoro vedno čakati čez določeni čas, kar je zanje, vajene reda in točnosti, gotovo neprijetno. A kaj hočemo? Misijonar ima domačine t. j. vernike iz vasi le enkrat na teden skupaj in mnogi so še slabo poučeni, zato porabi ugodno priliko, kadar se mu nudi. Ob drugih dnevih je itak vedno na poti za razširjenje Kristusovega kraljestva. Večkrat se je že reklo, da bi moral imeti več ozirov na Evropejce, ki žive prav tako med drugoverci kakor domačini, toda radi pomanjkanja duhovnikov, doslej še noben opomin ni pomagal.

Obisk vrhovnega prefekta.

Kakor je Vam znano, je obiskal naše indijske misijone naš vrhovni prefekt iz Turina kôt zastopnik vrhovnega predstojnika in referent za salez. misijonstvo. Mudil se je tukaj od začetka januarja pa do aprila. Tedaj je odšel preko Siama, kjer si je ogledal novi misijon v Malaki, na Kitajsko in Japonsko. Po tem obisku upamo, da se nam bodo vremena zjasnila in razmere vsestransko obrnile na boljše.

Lepo je bilo, ko se je ljubljeni predstojnik mudil med nami in tudi on je bil ves zadovoljen s procvitajočim misijonom. Zdaj ko ga je videl na lastne oči, se bo mogel res zavzeti za ta misijon. Pisna poročila ne morejo nikdar pòdati tako jasne slike, človek mora osebno videti, da razume in spozna razmere v pravi luči. Toliko se je že pisalo in pisarilo o Assamu, pa je še vedno terra incognita, nepoznano ozemlje, bolj kot sosedni Tibet.

Velike so bile svečanosti, ki so se priredile na čast visokemu posetniku v Shillongu in drugod. Ljudstvo se je silno čudilo, ko je govoril nele v angleščini, ampak tudi v jeziku Khasi. V tem jeziku so mu namreč napisali govor, ki ga je nato bral gladko, ne da bi kaj razumel. Prikupilo se mu je to dobrodušno ljudstvo in obžaloval je, da ga ne more razumeti. Razumel pa je neštivilne „Khublei“ (Pozdravljeni!), ki sô mu doneli od vseh strani. Z najlepšimi vtisi se je poslovil od nas in če se res kdaj povrne, kakor je obljubil, bo gotovo znal še vedno pozdravljati: *Khublei! Khublei baroh!* Pozdravljeni vsi!

Zadnje dni njegovega bivanja tukaj se je še vršil, prvič v Assamu in v naši cerkvi, lep obred podelitve tonzure in nižjih redov trem našim bogoslovcem. Zarja novega življenja se nam obeta, ker ta obred se bo odslej ponavjal vsako leto in začelo bo naraščati število domačih ali vsaj tu vzgojenih duhovnikov. Kako željno pričakuje tukajšnje ljudstvo, ki tako bridko občuti pomankanje dušnih pastirjev, novih blagovestnikov.

Življenje v sirotišnici.

Iz daljnega *Bhoy Conutoy* je bilo tu več dečkov, ki so se učili, da bi se izurili za katehiste. Ko pa se jim je dalo na razpolago, da bi se naučili tudi kakega rokodelstva, so se sicer poprijeli dela za nekaj dni, toda redno življenje združeno z delom in pa domotožje jih je večinoma vse zvrabilo domov in doslej sta

le še dva, ki še vztrajata. Imamo tudi par dečkov Khasi, ki so se posvetili učenju z namenom, da dosežejo kdaj duhovski poklic. Seveda je še veliko vprašanje, če se bodo nade uresničile, kajti nestalnost in mržnja do rednega dela sta dve poglavitni napaki med Indijci.

V zavodu imamo 70 gojencev rokodelcev in nekaj učencev, ki obiskujejo dnevno šolo. Lahko bi jih bilo več, toda vedno nam kateri uide. Dokler imajo prebivalci pest riža, je lahko gotov, da ne bo lačen. Če nima sorodnikov, pa se dobe drugi, ki ga vzamejo pod streho in mu dajo jesti.

Med dečki, ki jih imamo, so večinoma sirote brez staršev ali vsaj brez očeta ali matere. Učitelji so deloma zunanji, deloma pa naši sobratje. S šolo imamo velike težave in težko konkuriramo s protestantovskimi učilnicami. Oni imajo sredstev, kolikor hočejo, mi pa trpimo pomanjkanje. Pred vsem nam manjka prostora: stiskamo se na vse kriplje, pa vse nič ne pomaga. Število gojencev je vedno enako, ker vsakega uhajača nadomesti drugi prišlec. Narodnosti so različne: največ jih je Khasi, toda ne manjka nam tudi Hindostancev, Bengalcev in drugih. Niso vsi sirote, toda revni so vsi, ker ljudstvo je tu ubogo, revnejše kot v ravnini. Do civilizacije jim kajpada še vedno dosti manjka in čim dalje gremo, tem slabše je v tem oziru.

Razgled po okolici.

Meseca januarja smo imeli priliko videti tudi nekatere druge misijonske postaje v Jaintia Hills (t. i. griči, po katerih prebiva rod *Jaintia*). V prvi vrsti smo videli postajo *Jowai*. To je trgu podobno selo, ki pa je zares prijetno. Okolica lepa in ljudstvo omikano, priljudno. Otroci, spodobno oblečeni, so skoraj oblegali misijonarjevo stanovanje, kakor hitro so zaznali za naš prihod. Ko pa zvedo zato protest. pastori, ki so vedno imeli ta kraj za svojo trdnjavo, jim takoj prepovedo bližati se katoliškemu duhovniku, seveda brez vidnega uspeha. Našim misijonarjem se obeta tam rodovitno polje. Treba bo pričeti menda le bolj pri mladini, ker starejši so že več ali manj prežeti s protestantovskim duhom, ali pa so še navezani na svoje stare tradicije.

V *Raliangu*, kamor smo dospeli po strmem klancu, so otroci, le za silo oblečeni, plaho bežali pred nami. Kakor se *Jowai* deli v prote-

stantovski in poganski del, tako se *Raliang* deli v katoliški in poganski del. Kdor je sprejel katoliško vero, si je z misijonarjevo pomočjo sezidal hišico v bližini cerkve, in moram reči, da je katoliški del veliko lepši nego poganski, dasi je zadnji bolj zanimiv. Pred našimi očmi se razprostirajo džungle: same obširne gole planjave. Kó bi to ljudstvo znalo polje obdelovati, bi gotovo ne bilo tako revno. Tako pa so še na zelo nizki stopnji. Nimajo primerneга orodja za obdelovanje zemlje in tudi vročina je taka, da jemlje veselje do dela. Skromni pa so v svojih potrebah: zadovoljijo se tudi, ako jedo enkrat na dan. Izmed domačih živali je opaziti največ črnih četveronožcev z rilcem. Moški so na pol nagi, ženske pa so še precej spodobno oblečene, le da so umazani vsi vprek. V vasi, ki je od tam precej oddaljena, nam je misijonar katehist pokazal svojo šolo, ki služi ob priliki tudi za cerkev. To je siromašna koliba, kakršna služi pri nas na polju za shrambo sena. Sedaj menda zidajo novo. Katehist nam je pokazal pot na neki grič, odkoder se odpira lep razled na vse strani in kjer je tudi misijonska postaja v neki zapuščeni vasi. Ondotni misijonar nas je bil zelo vesel. Tam deluje tudi nekaj francoskih redovnic, ki vodijo sirotišnico, zdravijo domačine in vodijo šolo v vasi. Drugače v tem oddaljenem kraju ni najti Evropejca. Imajo pa svojega poštarja, ki dobiva pošto iz *Jawai-a* enkrat na teden. Razen kozjih steza ni tu drugih poti čez rižna polja, ki so obdelana ob bregovih v obliki teras in se zdijo kot mali ribniki. Prebivalci goje edinele riž in sladki krompir. V gozdu imajo pokopališče, kjer počiva tudi par sester in en misijonar, ki so vsi padli kot žrtve poklica. Daleč od domovine pričakujejo vstajenja.

Nazaj grede smo obiskali tudi *Nongbah*, kjer stoji lična cerkvica, ki je še precej trdna, ker je še nova. Včasih pride misijonar iz *Jawai-a* in podeli ondotnim katoličanom sv. zakramente. Stalnega misijonarja doslej še niso mogli dobiti. Sicer pa misijonar rade volje stori vso dolgo pot, da pride semkaj, ker doma, na svoji stalni postojanki nima cerkvice in mašuje v neki sobici. Le sestre, vrle Hčere Marije Pomočnice, so žalostne, kadar gre z doma, ker jim je s tem odvzeta edina tolažba: sv. maša in sv. obhajilo.

Naša mladina.

Dečki našega zavoda so zares revni. V petek in svetek nosijo isto obleko, ker se nimajo v kaj preobleči. Poizkuša se vsaj nekaterim po kopeli spremeniti umazano perilo in obleko, a pri najboljši volji ni mogoče vsem ustreči.

V prav tako težkem vprašanju so čestokrat naši gospodje! Gotovo je težko razvozljati ta problem: kako razdeliti 10 hlač med 70 dečkov. Pred kratkim so zelo bolehal. Sicer pa v mesecu juniju vsako leto ljudstvo sploh močno boleha. Nekateri gojenci so morali v bolnico in se še niso vrnili. Bolnica pa je v protestantovskih rokah in naši gojenci so tu izpostavljeni precejšnji nevarnosti, da jih protestantje ne premotijo in pridobijo zase. Med drugimi bolniki je bil tudi sin bivšega protest. katehista, ki se je pa spreobrnil in postal dober in vnet katoličan. Neka protest. gospa ga je zelo nagovarjala, naj gre ž njo, ženo protest. pastorja. Tam bo z vsem preskrbljen, a vrli deček je vse ponudbe odločno zavrnil, tako da je bil oče ves vesel svojega sina, ko je pri obisku zvedel o tem dogodku. Tudi dejstvo, da morajo naši bolniki prisostvovati protestantovski večerji in pridigi ni imelo doslej kvarnih posledic.

Tudi letos je bilo krščenih nekaj pogančkov. Vendar se je prigodilo, da so kakemu dečku prehitro podelili zakrament sv. krsta; kmalu po prejemu tega sv. zakramenta je pobegnil in se vrnil k poganskim sorodnikom, se znova oprijel poganskih navad ter tako postal odpadnik.

V tukajšnjem domu za novince je bil na praznik Marije Pom. blagoslovljen ostali del poslopja, ki je bil dozidan pod vodstvom nekega Kitajca, ki je zapustil pogansko vero in prestopil v protest. cerkev, poročivši neko učiteljico protestantinjo. Tudi nekaj drugih Kitajcev je tukaj: nekateri so mizarji ali črevljarji, drugi pa trgujejo s svilo.

Najlepša katoliška cerkev v Shillongu je sedaj nova cerkva Marije Pomočnice. Sezidana je v gotskem slogu, a je precej nizka, ker radi pogostnih potresov tu sploh ne zidajo visokih stavb. Kljub temu je čedna bodisi na zunanaj kakor tudi v notranjščini. Na praznik Marije Pomočnice jo je apostolski vikar slovesno blagoslovil ob obilni udeležbi domačinov in Evropejcev.

Nekaj posebnega je to, da vsi dečki katoličani in protestantje prav pridno molijo rožni

venec. Saj se tudi ti posledni vedno udeležujejo naše službe božje s pridigo. Eden izmed protest. dečkov je ves vesel, da sme pomagati v zakristiji in žalosten je, ko mu ne dovolijo, da bi tudi stregel pri sv. maši. Tudi sv. zakramente bi prejimali, če bi bilo mogoče, ker so mnogi v srcu že katoličani in komaj čakajo, da postanejo polnoletni, da bodo prestopili v katoliško cerkev, česar jim starši sedaj ne dovolijo. Tudi neki židek je zadnjič prinesel rožni venec blagoslovit in zdaj pridno moli. Mariji v čast. Upamo, da tudi on pride do pravega spoznanja in se kdaj oklene edino zveličavne vere.

Veliko je tudi tu zanimanje za šport. Znano je, da so Angleži prvi športisti na svetu, a tu pri nas vlada anglež. Angleški kralj je obenem indijski cesar. Tudi med domačini je zavladovalo veliko in živahno zanimanje za šport in prav uspešno tekmujejo z Angleži. Tudi naš „Don Bosco Club“ uživa precejšnje priznanje. Zadnjič so trije katoliški odseki kar zaporedoma potolkli tri protestantovske, kar je med našimi vzbudilo viharno navdušenje. Tudi na ta način prodira katoliška misel, vsaj pri mladini, če ne že pri starejših.

V zadnjem času je neki mladi Bengalec iz ugledne družine v Calcuti v družbi več sodrugov začel v naši tiskarni izdajati katoliški tednik. Ni še gotovo, če bo list uspeval, a on ima upanje, da se bo ččasoma spremenil celo v dnevnik. Bog daj, da bi res ta list prospeval, ker bo to gotovo velikega pomena za napredek katoliške misli v Assamu.

Pred kratkim smo dobili novega governerja za Assam v osebi Sir Laurie Haumod-a, ki je slovesno prisegel pokorščino in zvestobo kralju s poljubom sv. pisma in s klicem: So help me God. (Tako mi pomagaj Bog). Te slovesnosti se je udeležilo mnogo odličnih oseb in raznih zastopnikov, med njimi tudi nekaj misijonarjev.

Nekaj splošnih novic.

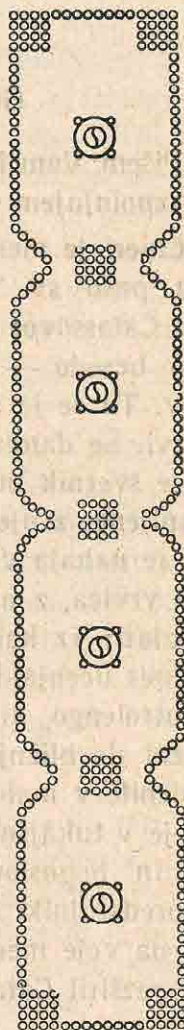
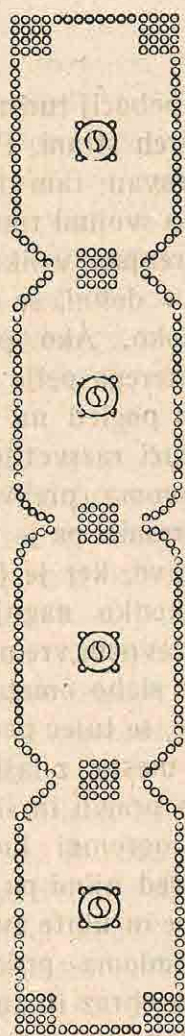
V *Gauhati-ju* imajo sedaj kakih 30 dečkov sirot, ki jih je misijonar nabral po poti, ko je hodil od kraja do kraja in oznanjal blagovest. Zdaj so tam trije duhovniki vsi čez glavo obloženi z delom. Njihov delokrog je cela obširna dolina ob reki Bramaputra in gorska pokrajina, kjer prebiva rod *Garos*, ki vzbujajo najlepše nade. Tam živijo pravo misijonsko življenje ne kakor mi tukaj v Shillongu, ki smo bolj

navezani na delovanje v zavodu. Tam je misionar neprestano na potovanju: glad, žeja, utrujenost ga ne more zadržati, da bi ne širil Gospodovega evangelija. Po pokrajinah, kjer se razprostira kraljestvo slonov, tigrov, krokodilov, jelenov, leopardov in nešteto drugih bolj ali manj divjih živali ga vodi pot od postaje do postaje. In kače! Koliko jih je: od komaj vidnih a silno strupenih kačic pa do velike naočarke in drugih velikanskih kač.

Metuljev sem videl mnogo zares velikih

Angleži tu resno skrbijo za javno blaginjo. Glavno, kar hočejo Indijci je „Home rule“ t. j. domačo vlado. Na veliko srečo je upati, da še ne bo takó kmalu prišlo do tega, saj bo potem med Indijci Hindu in Moslimi neprestana domača vojna. Še zdaj se tu pa tam pri njihovih verskih obredih in slavnostih prav sovražno spopadejo.

Shillong, glavno mesto Assama, res čudovito hitro raste. Po cestah je vedno večji promet. Kljub skoraj neprestanemu dežju ceste

SV. CIRIL IN METOD.

in lepih. Vsak večer, ko zazvoni za verne duše, se oglasijo iz bližnjega gozda šakali. Ti gozdni potepuhi pridejo po noči v mesto in iščejo odpadkov. A reči smemo, da tudi ljudje skrbijo za snago in se ne zanašajo le na živali. Res je, da so nekateri deli precej zanemarjeni in polni nesnage, toda kjer so doma Angleži, je vse čisto in snažno.

Med domačini je precej nezadovoljnosti proti angleški vladi, vendar za tako nezadovoljnost nimajo nikakega pravega povoda, ker

niso preveč blatne. Hiše ne stojijo tesno skupaj in po vrsti, raztresene so posamič na planem, po gričih ali po nizkih holmih. Bengalci, ki tvorijo del prebivalstva v mestu so zelo ponosni: imajo se za imenitnejše od Evropejcev in zato jih po strani gledajo. Po njihovem mnenju smo mi Evropejci ljudje nižje vrste. Res je, da je indijska kultura starejša, a evropejska jo je prehitela in jo sedaj visoko presega. Res je tudi, da ima Bengalec veliko lepih lastnosti, toda kaj, ko mu manjka vztrajnosti in volje.

Prav sedaj ob zaključku tega pisma je priplaval iz Calcute v Shillong prvi zrakoplov in se spustil na veliki prostor, ki je odločen za igrišče, tekme i. t. d. Ker je zrakoplov za te kraje popolnoma nova prikazen, vlada zanj velikansko zanimanje in navdušenje. Celo posebna izdaja lista je izšla radi tega dogodka.

Moje pismo se je itak že preveč zavleklo, zato končam z najlepšimi pozdravi Vam in vsem, ki bodo morda čitali te vrstice.

Vdani

Martin Berlec.

Mesto don Boscove mladosti.

(Pismo našega slov. sobrata iz Chieri).

Gospod urednik!

Pišem Vam iz mesteca Chieri (b. Kieri) in tako izpolnjujem obljubo, danó Vam ob slovesu.

Chieri je mesto Alojzijevo in mesto angelškega pasu sv. Tomaža; je mesto Cottolengovo in Cafassovo; in je — don Boscovo mesto. Z eno besedo — je mestece polno svetih spominov. Tu se je sv. Alojzij kot mladenič bičal do krvi. Še dandanes kažejo grajsko kapelico, kjer je svetnik molil, in izbico, koje stene so oškropljene z njegovo krvjo. Pas sv. Tomaža Akv. se nahaja v cerkvi sv. Dominika; je prav tenka vrstica, z nekaj vozli, ki jih ne morejo razvózlati; iz kake snovi je pas sestavljen, to do danes učenjaki še niso dognali. Tu je umrl bl. Cottolengo, ki je izvrševal v Turinu čudeže ljubezni do bližnjega. Njegovo sobo so sestre spremenile v malo, a pristrčno kapelico. Bl. Cafasso je v tukajšnjem semenišču dovršil gimnazijske in bogoslovne študije. Semeniščniki in njih predstojniki so nanj še danes ponosni; pravijo, da veje med njimi še vedno isti duh, ki ga je razširil Cafasso s svojim svetim življenjem.

In don Bosco? Vsaka ulica — dasi ozka in starinska — govori o njem. Saj je tu preživel dobro desetletje svoje mladosti (od 1831 — 1841). Če bi hoteli opisati vse, kar v Chieri spominja na don Bosca, bi nastala lepa knjižica, koje naslov bi bil: Don Bosco — vzoren dijak. — Mislim, da bi ta knjižica našim dijakom dobrodošla. Za Vestnik naj zadostuje par bežnih črtic, oprtih na kraje, kakor jih oko vidi.

Chieri je industrijsko mestece s približno 30 tovarnami in z neštevilnimi manjšimi podjetji, kjer tkó platno in ga razpošiljajo po vsem

svetu. Leži nekako v naročju pobočij turinskega hribovja, ki ga oklepa od treh strani. Proti jugu se nam odpira prostrana ravan; tam daleč pa se beli ponosni Monte Viso s svojimi tovariši k me spominjajo na naše gorenjske velikane. Na bližnjih holmih, pa tudi v dolini, se goji vinska trta. Gózdov pogreša oko. Ako proti večeru pohitiš na hól, čez katerega pelje cesta v Mòglia, se ti nudi krasen pogled na mestece. Vse je bajno, v solnčni luči razsvetljeno; zdí se ti, da se mestece polagoma preliva v daljavo in se tam izgublja. V resnici pa je mesto samo na sebi malo prikupljivo, ker je jako starinsko. Ulice so ozke in nekoliko nagnjene proti sredini, kamor se ob deževnem vremenu steka voda. Hiše so očrnele in slabó ometane. Ker Chieri nima cestne železnice, se tujec počuti kakor v kakem srednjeveškem mestu z laškim pečatom. Ženice sede na hišnih pragih in šivajo ali predejo. Vozovi na dve ogromni kolesi drdrajo po kamenitih ulicah, pred njimi pa kimajo mule v vsemogoče trakove in ubite zvonce oblečene. Tu in tam se nenadoma prikaže avto, požene nekoliko prahu v obraz in tedaj se šele zavedamo, da smo v 20. stoletju.

Prvo poslopje, ki sem si ga ogledal, je semenišče. Prvotno so bivali v njem filipinci, ki so jih pa Francozi v 18. st. izgnali. Zelo starinsko poslopje z zamreženimi okni, s prostornimi obokanimi hodniki. Eden izmed njih nosi don Boscovo ime, drugi pa bl. Cafassa. Vodnik nas je peljal v prvo nadstropje in nam pokazal sobó, kjer se je don Boscu prikazal prijatelj Cómolló. Dogodek je znan. Don Bosco in Comollo sta bila velika prijatelja in njuno prijateljstvo je bilo tem svetejše, čim bolj se je opiraló na ljubezen božjo. Združeno sta si gladila pot v nebesa. In ker sta bila zares prija-

telja sta hotela ostati taka še po smrti. Obljubila sta si, da tisti, ki prvi umrje, pride povedat še živečemu tovarišu, ali je zveličan ali ne. Comollo se je prvi ločil od tega sveta. Tisto noč po pogrebu Comollovega trupla se je zgodilo. Čujte! Kleriki so bili v spalnici, nekateri so slutili, najbolj se je bal don Bosco: kaj bo, če v resnici pride? — Čuj, opolnoči kakor iz daljave prihajajoči šum se bliža, ostreje doni na uho kakor voz, v katerega je vpreženih več parov konj. Stene se tresejo, okna šklepečejo. Vsi Boscovi tovariši so zbujeni in koprne od strahu. Vrata se siloma odpro. Pestra luč zasede v spalnico. Ropot mahoma utihne, iz luči se zasliši nežen Comollov glas: „Bosco, Bosco, Bosco! Jaz sem zveličan!“ Velik sijaj, strašen ropot in zopet vse tiho. — Don Bosco je po tej prikazni resno zbolel. Nikoli več si ni želel enakih prikazni, tudi drugim je odsvetoval tako nevarne dogovore. Spalnico, kjer se je vršila prikazen so predelali v dve sobi. V tistem delu, kjer je spal don Bosco, je sedaj šola za fiziko.

Šli smo po mračnih stopnicah nekoliko navzdol in potem čez hodnik in zakristijo v cerkev sv. Filipa. Kolikokrat je krenil klerik Bosco po isti poti, skrivaj, brez zajtrka v cerkev k sv. obhajilu! Pod glavnim oltarjem počiva Al. Comollo. Začeli so že bili s procesom za beatifikacijo, pa je umrl Comollov bogati stric, ki je zadevo gmotno podpiral, zato je vse zaspalo.

Vprašal sem vodnika, ali nimajo dvorišča. — Da, še dvojno! — mi je odgovoril in me peljal ven na prosto. Na prvem tik za cerkvijo je mala kapelica Matere božje, pred katero je don Dosco vodil člane „Vesele družbe“. Obe dvorišči sta pa čisto zaprti, kar ju sicer varuje pred vetrovi, a dobrega zraka manjka. Oddaleč smo se še ozrli na okno, kjer je don Bosca, ob njem slonečega zadela strela, k sreči ne prenevarno. Še enkrat smo pozdravili semenišče, polno toliko spominov in se poslovili.

Državni licej! V notranjščini nisem bil, a zdi se ogromen. Tudi tu je bil nekoč samostan. Don Bosco ga je obiskoval dobra štiri leta. V spominu mi je tale dogodek: Sošolec je prisolil Comollu zaušnico, ker ni maral igrati. Bosco zagrozi. Tovariš vdari vdruogo. Tedaj Janez vzroji in plane nanj. Sošolci pomagajo napadene mu. Bosco prime prvega in ž njim namlati druge tovariše. V tem hipu vstopi profesor. Iz-

nenadenje in potem smeh. Don Bosco je večkrat sanjal o nalogi, ki so jo potem drugi dan zares pisali, on seveda z odliko. In oni-le dogodek, ko je ugnal glumača in ga prisilil, da je zapustil mesto? Prosil ga je bil, naj preneha s svojimi čarodejstvi vsaj toliko časa, da se opravi služba božja v jezuitski cerkvi sv. Antona. Glumač ga ni slušal, še smejal se mu je in izzival dijake. Ti so bili zelo užaljeni. Da bi jim ustregel, se začne Bosco kosati z glumačem: skakala sta čez široke jarke, delala raznovrstna čarodejstva s čarovniško palico i. t. d. Don Bosco je zmagal. Znano je, kako je splezal na vrh nekega drevesa, dvignil noge v zrak in tako sijajno posekal glumača. — Omenil sem cerkev sv. Antona. Sem je Bosco vodil svoje tovariše h krščanskem nauku oo. jezuitov. V spomin na ta njegov apóstolat, so meščani in jezuitje vdelali na zunanjo cerkveno steno ploščo, ki prósavlja don Bosca kot apostola mladine, ko je kot vajenec in dijak vodil nekake oratorije, ki so pozneje postali glavno polje sal. delovanja.

Vprav včera j sem trčil skup s sinom tistega moža, ki je dajal Janezu Boscu še dečku kruha in ki ga je pozneje don Bosco že kot duhovnik tako počastil pred večjo skupino duhovnikov v Turinu. In ta pošten možakar mi je pokazal stopnice, pod katerimi je don Bosco spal in se učil, ko je bil strežnik v kavarni. Soba je jako tesna in temna, zgleda kot kaka ječa. Ima eno samo okence in še to z debelim železnim omrežjem. Ta prostor je najbolj jasna priča o trpljenju in žrtvah, ki jih je don Bosco prestal kot dijak v borbi za duhovski poklic. Iz te sobice so svoj čas vodila vrata v kavarno. Zdaj so vrata zazidana. Prostor je poln ropotije in starega železja; ima ga v najemu neki mehanik. Kavarna obstoja sicer še, pa ne več tam, kjer nekoč. Hiša je na zunaj vsa prezidana in izgleda čisto moderno. Samo par korakov je oddaljena od jezuitov.

Naj še govorim o stolnici, kamor je Bosco tako rad zahajal in kjer je 35 letnega ne ravno nadarjenega cerkovnika pripravil na duhovski stan? Naj govorim o frančiškanskem samostanu *La Pace*, kamor je hotel Bosco vstopiti in kjer bivajo sedaj lazaristi? Naj govorim končno še o delovanju salezijancev, ki imajo tu dve naselbini, in Hčera Marije Pom., ki so letos obhajale petdesetletnico zavoda sv. Terezije? Pa dovolj zaenkrat, saj sem bil itak že predolg.

Vdani

Ivan D.

NOVI ZVONovi NA RAKOVNIKU.

Marijina slava.

Svetišče Marije Pomočnice v Turinu! Kdo izmed naših sotrudnikov in sotrudnic ne želi vsaj enkrat v življenju pohiteti tja, kjer je zibelka don Boscovihi naprav, kjer Marija, zaščitnica naše družbe, deli tako bogato svoje milosti?

Dne 10. julija se je vršila v tem svetišču izredna slovesnost, ki jasno priča, kako dobra je Marija z nami, kako nas podpira in skrbi za prospeh in procvit naše družbe. Na ta dan je v tem svetišču turinski kardinal Gamba posvetil 40 salezijanskih bogoslovcev v subdijakone in 60 novomašnikov, torej 100 novih Marijinih služabnikov, ki bodo oznanjali slavo Marijino širom sveta po zgledu in duhu našega častiljivega ustanovnika.

Pomenben dan zares, ki je pustil neizbrisne sadove v vseh, ki so bili navzoči pri tej tako izredni slovesnosti. Na ta dan so zadobile še poseben pomen besede, ki se blestijo nad glavnimi vrati svetišča: „Hic inde gloria mea!“ Od tu moja slava.

Toliko novih posvečencev hkrati kakor letos še ni videlo Marijino svetišče v Turinu. Kako hvaležni moramo biti Mariji, da nas tako bogato zalaga z novimi poklici! Kar 60 novomašnikov naenkrat posvečenih! In koliko je še drugih, ki niso izvršili svojih študijev v našem centralnem semenišču, ampak v Rimu ali doma po bogoslovnicaiah posameznih provinc in so bili posvečeni drugod!

Med novimi posvečenci je bilo tudi nekaj Slovencev; g. Klemenšek Anton je sprejel subdijakonata; Dr. Blatnik Franc, Špan Ivan in dr. Srdoč Ivan, argentinski Slovenec, pa so bili posvečeni v mašnike. Dr. Serafin Pelicon je prejel mašniško posvečenje v Rimu.

Kaka čuvstva so napolnjevala te izvoljence božje, nam pričajo besede, ki nam jih je pisal eden izmed njih.

„Sto kandidatov nas je bilo prostrtih na tleh pred Marijinim oltarjem že ob 6ih zjutraj in prosilo za obilico milosti, ki naj jih nanje rosijo naslednji trenutki. Z njimi je molil kard.

Gamba, z njimi so molili predstojniki, tovariši, gojenci in ljudstvo, ki je napolnjevalo svetišče.

Je li zares trden vaš sklep služiti Gospodu pri oltarju? Tako je vprašal kardinal. Vseh 40 kandidatov za subdijakonata je stopilo korak naprej in s tem izreklo svoj končnoveljavni — da. Kardinal je molil nad njimi ter jih uvrstil med one, ki so se odpovedali svetu in ki se obvežejo, da bodo dnevno z molitvijo brevirja slavili Gospoda zase in za vse ljudstvo.

Nato je pristopilo 60 veselih in srečnih kandidatov za mašniško posvečenje. Še nekaj trenutkov in bodo maziljenci Gospodovi, ter bodo dosegli cilj, po katerem je hrepenelo njihovo srce vse življenje. Pred posvečenjem so mogočno zabučale orglje in vsa cerkev je zapela molitev k sv. Duhu. Kardinal je položil nato vsakemu roke na glavo, mazilil mu dlani s krizmo in sv. oljem ter ga po ponovni molitvi oblekel v mašniško oblačilo. Nato je dal vsakemu oblast darovati presv. daritev in deliti sv. zakramente. S tem so bili novomašniki posvečeni. Kardinal je nadaljeval presv. daritev in in z njim so maševali vsi novomašniki skupno, kakor predpisuje obred. Kako goreče so pri tej prvi dasi skupni daritvi molili zase in za svoje drage! Marija Pom. pa ki je zrla nanje raz oltar, je podpirala njihove prošnje in jih pošiljala k svojemu Sinu.

Enajst je ura odbila, ko smo zapustili cerkev. Kako vesel je bil naš vrhovni predstojnik ob pogledu na tako mogočno četo novih služabnikov Gospodovih! Solze veselja in hvaležnosti so mu zaigrale v očeh. Pri skupnem prazniku nam je govoril tako ginljivo, kakor mogoče še nikdar. Temu prazniku je sledilo 60 slovesnih novih maš v domačem kraju. Pa recite, če ni res to Marijino veselje in njena slava!

Mi pa pristavimo še to: Molimo za naše novomašnike in prosimo Marijo Pomočnico, naj nam tudi nadalje naklanja dobre, zveste in goreče poklice zlasti med Slovenci, da dobijo tako don Boscove naprave pri nas trdno in zanesljivo podlago.

Molite za naše poklice in prosite Gospoda, naj pošlje obilo delavcev v svoj vinograd! Od števila poklicev je odvisen prospeh naše družbe v bodočnosti.

Zahvale za milosti prejete po Mariji Pomočnici.

Rodbina Štritih, Pilštanj, poroča: „Lansko leto so plazovi v naši okolici napravili ogromno škodo. Tudi našemu domu je pretela velika nevarnost. Črez sredino vrta poleg hiše se je po noči znižala zemlja za en meter. Hiša je dobila že razpokline, dasi neznatne. S strahom smo pričakovali, kaj bo. V tej stiski smo se z zaupanjem zatekli k Mariji Pomočnici kristjanov. Obesili smo njeno podobo na odličan prostor ter pred njo z otroškim zaupanjem opravljali devetdnevnicu, da bi nam Marija s svojo mogočno priprošnjo obvarovala dom. Marija nas je uslišala, za kar se ji pristrčno zahvaljujemo.“

Marija Gornik piše: „Naš 19 let stari sin nam je hudo obolel. Imel je špansko in nato še živčno bolezen in vnetje možganske mreže. Zatekli smo se k Mariji Pomočnici z devetdnevnicu. Sedmi dan se je začelo boljšati in sedaj se našemu sinu zdravje polagoma vrača. Pošiljamo obljubljeni dar in prosimo za objavo v Vestniku.“

Vodstvo Sal. zavoda na Radni poroča: „Marija ima zares veliko milosti pripravljenih za one, ki v njo zaupajo. To je pred kratkim izkusil tudi naš zavod. Nekaj dni pred praznikom Marije Pom. je nevarno obolel naš aspirant Ivan Kustec. Imel je čez 41 stop. vročine. Visel je med življenjem in smrtjo 12 dni. Zaupno smo se vsi zatekli k Mariji in naše prošnje niso bile zastonj. Polagoma se je bolniku začelo obračati na bolje tako, da je bil kmalu izven nevarnosti. Tisočera hvala Mariji za to in za vse druge milosti, ki jih deli naši hiši!“

Anica Kosirnik, Savinjska dolina, piše: „Že neštetokrat mi je Marija Pom. pomagala, a zadnji teden mi je prišla kar čudežno na pomoč. Radi nekega razburljivega dogodka me je napadla živčna bolezen z vso silo. Nemogoče mi je bilo pisati ali šivati, ker sem se neprestano tresla. Pri srcu sem čutila hude bolečine in noge so mi začele otekati. Imela sem namen za teden dni stopiti v samostan, toda kaj mi je storiti sedaj? Zatekla sem se k Mariji Pomoč. z devetdnevnicu, ter jo prosila, naj mi pomaga, če ne gre drugače tudi z čudežem. In Marija je čudež res storila. Že po štirih dneh devetdnevnicu sem se čutila boljše. Zdravje se mi je začelo vračati in zdaj sem zdrava. Slava Mariji Pomočnici! Prosim, da objavite zahvalo v Vestniku.“

Ornik Jurij, Ploderšnica M. Snežna, piše: „Pred tremi leti sem se močno poškodoval na nogi. Zdravila mi niso pomagala. Priporočil sem se Mariji Pomočnici na R. na pobudo sal. Vestnika, ki ga dobivamo v hišo. Marija me je tudi v resnici uslišala. Sedaj je moja noga zdrava. Prosim za objavo v Vestniku.“

Marija Seljak, Dunaj, poroča: „Imela sem hude bolečine v glavi. Trpela sem že 14 dni. Marije Pomočnice na na Rakovniku se skoro nisem več upala prositi, ker sem jo že tolikokrat nadlegovala. Ker so pa bile bolečine vedno hujše, sem se odločila, da prosim Marijo pomoči. Z velikim zaupanjem sem se zatekla k Nji z devetdnevnicu in obljubila objavo v Vestniku in dar za njeno svetišče. Glej čudo! Bolečine so začele ponehavati in v 14 dneh sem bila zdrava.“

Franciška Božič, Dol pri Litiji, piše: „Pol leta nisem mogla ne v cerkev ne kam drugam in tudi zdravniki so obupali nad mojim ozdravljenjem. Kar pa ni bilo mogoče zdravnikom, je storila Marija Pomočnica. Bodi ji zato pristrčna zahvala!“

Terezija Beranič, Zgornje Jablane, poroča: „Moja sestra je imela zelo bolnega otroka. Bil je že skoro čisto mrzel. Vsak je rekel, da je smrt neizogibna. Jaz sem se zatekla k Mariji Pomoč. ter opravila tridnevnicu tako, kakor sem brala v Vestniku. Otrok je hipoma ozdravel.“

Satler Neža, Ponikva, piše: „Nenadoma me je napadla mučna bolezen, da sem sama mislila, da bom umrla. Tedaj sem se spomnila, kolikokrat sem čitela v Vestniku, kako so drugi ozdravili po priprošnji Marije Pomoč. Začela sem opravljati devetdnevnicu na čast Mariji Pom. kristjanov. Zadnji dan se mi je zdravje že toliko zboljšalo, da sem mogla že delati, dasi malo težko. Bodi Marija pristrčno zahvaljena!“

Nadalje se zahvaljujejo za prejete milosti:
Ravšl Marija, Sv. Tomaž pri Ormožu za ljubo zdravje. Dar 100 Din. — **Marija Kosec** za vrnje-no zdravje po opravljeni devetdnevnicu. — **Nežika Klun**, Dolenja vas, za večkratno pomoč. — **Flora Pletersky**, Brežice, za bratovo izpreobrnjenje pred smrtjo. — **F. B.** za ozdravljenje hude bolezni. — **Hauptman Marija**, Litija, za ozdravljenje — **Leskovšek Neža** za ozdravljenje po težki bolezni brez operacije. — **H. M.** za ozdravljenje oči, po opravljeni devetdnevnicu. — **S. E. C.** za milost svetega poklica. — **Neimenovana**, Moste pri Ljubljani, za uslišanje v izredno težki zadevi. — **Kati Rudolf**, Ljubljana, za uslišano prošnjo. — **Tome Antonija**, da ji je Marija resila življenje v težki bolezni. Dar 100 Din. — **Sunčič Ivanka** za srečen izid težke želodčne operacije. Dar 200 Din. — **Berkopec Julka**, Klošter v Belokrajini, za uslišano prošnjo. — **L. K.** za ozdravljenje. — **M. K.** Ljubljana, za uslišano prošnjo. — **Z. R.** sv. Križ pri Kost. za zadobljeno pomoč. — **Kušer Marjana** za prejete dobrote. Dar 50 Din. — **Bevka Marija** iz Brež za posebno milost. — **Gregorc Tonček**, Mengeš, za zadobljeno zdravje. — **Neimenovana**,

Zabukovje, za pomoč v bolezni. — Černič Ivana, Sv. Jakob, za zadobljeni glas. — Lipovec S., Zagreb, za hitro ozdravljenje. — Neimenovana, Jožice, za ozdravljenje bolečin v glavi. Dar 100 Din. — Neimenovani, Blanca, za prejete bobrote. Dar 100 Din. — Šisko Marija, Krško, za pomoč v potrebah. — Koritnik Marija za ozdravljenje očesa. — Draksler Ivan, Hrastnik, za čudežno ozdravljenje sina. — S. Marija, Ljubljana, za izboljšanje zdravja. — Z. Marija, Ljubljana, za ozdravljenje dolge bolezni. — Neimenovana za dobljeno zdravje. — Grebenc Marjeta, Mala Sivica, za večkratno uslišanje prošnje. Dar 100 Din. — Bučar Roza, Studenec, za ozdravljenje živčne bolezni. — Voje Rozika za zadobljeno zdravje. — A. L., Nova cerkev, za večkratno uslišanje in pomoč. — Antlej Franc za zdravje pri vojakih. Dar 50. Din. — Kocmur Ivana, Ljubljana, za srečno prestano operacijo. — Rožman Marija, Artiče, za ozdravljenje težko bolne sestre in otroka. — Bajc Ana, Trševje za ozdravljenje bolnega sinčka. P. Š., Žuženberg, za uslišano prošnjo za zdravje. — Gruškovnjak Marija, Maribor, za ozdravljenje noge po tri in pol leta dolgi bolezni. — Zelvester Marija za zadobljeno zdravje. — M. R. za večkratno pomoč. — Neimenovana za neko veliko milost. — Bobek Pepca, Polzela, za uslišanje v neki važ-

ni zadevi. — Neimenovana, Zavrče, za pomoč v veliki stiski. — Marija Kolar, Nova cerkev, za uslišano prošnjo. — Budna Martina za uslišano prošnjo za zdravje. — Podjaveršek Marija za ozdravljenje zlomljene noge. — Štefanec Ana, Tropovci, za ozdravljenje grozних zobnih bolečin in drugih bolezni. — Kolarič Alojzija za večkratno ozdravljenje. Dar 100 Din. — Kolar Ivanka, Wuhred ob Dravi, za odvrnitev grozeče hude bolezni. — Kranjc Rozalija za prenehanje hudih bolečin v prsih. — Pirc Helena, Kresnice, za uslišano prošnjo. — P. Micka, Sv. Ema, za pomoč v hudi stiski radi neke sodnijske razprave. — Cverlin Ema, Sv. Ema, za ozdravljenje na smrt bolne sestre. — Kolenc Ema, Sv. Ema, za ozdravljenje po dolgi in nevarni bolezni. — Wach Amalija, Maribor, za pomoč v veliki stiski, ko ni mogla dobiti nikjer službe. Po drugi devetdnevnicici je zvedela za primerno službo. — Vebar Franja, Rakek, za ozdravljenje živinčeta. — Fani Polanc, Radeče, za zboljšanje v bolezni. Dar 300 Din. — Neimenovana, Sv. Križ pri Ljutomeru, za več uslišanih prošenj. — L. M. Majšperg pri Ptujski gori, za zboljšanje zdravja. Verček Neža za zdravje. Dar 50 Din. — M. A. iz V. za spreobrnjenje moža, ki je bil nagnjen k jezi.

Naši razgovori.

(Odgovori na vprašanja.)

Jama Frančiška, Kikinda. Vaše prvo vprašanje se glasi: „Ali je pravoslavna maša prav tako veljavna kot rimsko-katoliška? Ali je dopustno, da se je katoliški vernik udeleži s tako pobožnostjo, kakor bi se udeležil katoliške maše?”

Na to — za mnoge naše ljudi zelo aktualno vprašanje — Vam odgovorjam sledeče:

Pravoslavni so se odcepili od katoliške cerkve pred več stoletji in se razlikujejo od katoličanov po tem, da ne priznavajo papeža kot vrhovnega poglavarja sv. cerkve, in po nekaterih drugih dogmatičnih resnicah, ki jih pravoslavni zametujejo. Ohranili so pa iz onih starih časov, ko so bili združeni s katoličani, pravo mašništvo, sv. mašo in sv. zakramente, razen sv. spovedi, v kolikor jim manjka jurisdikcije, ki jo more dati posredno edinole rimski papež in brez katere spoved ni veljavna. Zato pravoslavni duhovniki pri svoji maši res spreminjajo vino in kruh v telo in kri J. K.

Ali je katoličanom dovoljeno prisostvovati

pravoslavni maši in drugim pravoslavnim cerkvenim obredom?

Že samo po sebi je vedno in brezpogojno prepovedano pod smrtnim grehom udeleževati se jih formalno, t. j. z notranjo udeležbo, s pobožnostjo, ker bi to pomenilo odobrenje tega, česar katoličan ne more odobravati, namreč razkolništva oziroma krivoverstva.

Kaj pa, ali se sme prisotvovati jim iz radovednosti, samo po zunanje, brez notranje udeležbe, brez vsakega znamenja pobožnosti?

Zdelo bi se, da to samo po sebi ni tako pregrešno, toda radi nevarnosti, ki so s tem združene, je sv. cerkev tudi to prepovedala. Kan. 1258. novega cerkvenega zakonika vsebuje jasno prepoved udeleževati se na kakršenkoli način nekatoliških verskih obredov. Vendar ta prepoved ne drži vedno in povsod enako ostro. Smrten greh bi bil le tedaj, če bi taka udeležba bila drugim v pohujšanje, če bi vsebovala nevarnost za lastno katoliško versko prepri-

čanje, če bi po okoliščinah pomenila odobrenje razkolništva oziroma krivoverstva.

Navadno je v krajih, kjer katoličani žive že dalj časa pomešani s pravoslavniimi, taka nevarnost manjša, zato se tam ne morejo tako ostro obsojati tisti, ki bi šli iz radovednosti gledat pravoslavne obrede. Vendar je toplo priporočati vsem, naj se držijo cerkvene prepovedi.

Da sme katoličan brez greha prisostvovati — seve le po zunanje, brez notranje udeležbe — pravoslavnim verskim obredom, je treba **važnih** vzrokov, ki največkrat izhajajo iz službenih ali družabnih ozirov.

Na Vaše drugo vprašanje, če se more vernik udeležiti več svetih maš, ki se opravljajo v isti cerkvi istočasno, Vam odgovarjam pritr-dilno. Celó v slučaju, da je iz kateregakoli vzroka (n. pr. radi zaobljube) dolžan biti pri dveh sv. mašah v enem dnevu, zadosti svoji obveznosti, ako je pri obeh naenkrat. Tako namreč precej splošno učijo moralisti. Iz povedanega sledi, da je zelo dobro in koristno, ako vernik, ki je v cerkvi tedaj, ko se opravlja več sv. maš pri raznih oltarjih, obudi namen, udeležiti se vseh.

P. K. iz G. Do katere starosti sprejemajo

v samostan, Vam tako na splošno ne morem odgovoriti, ker v tej zadevi ni splošnega cerkvenega predpisa in se vsak red drži svojih navad oziroma pravil. Navadno se novinke sprejemajo do 30. leta. V mnogih redovih pa sprejemajo tudi starejše. Poznam take, ki so prosile za vstop v samostan v starosti 35. let in so bile sprejete. V izrednih slučajih celo starejše. V tej zadevi se morate obrniti na red, v katerega nameravate vstopiti.

Vigred. Zagreb. Vidi se Vam, da ste veselo razpoloženi in da Vam je kotiček naših razgovorov šel precej k srcu. Na Vaše vprašanje, zakaj se naše Hčere Marije Pom. nič ne oglašijo v Vestniku, Vam ne morem odgovoriti, ker nimam z njimi nobenega stika. Zato pa naj bodo kar tukaj prav vljudno naprošene, naj se katera izmed njih oglasi in naj nam poroča: Koliko slovenskih Hčerâ Marije Pom. je sedaj, kje delujejo, kako se počutijo, kako delujejo Hčere Marije Pom. na splošno, kako se udeležujejo v misijonih i. t. d. Ker mi je znano, da nekatere prav pridno čitajo naš Vestnik, se bo gotovo ta ali ona oglasila. Vestnik bo poročilo z veseljem priobčil.

Sv. Ciril in Metod.

Naša jugoslovanska redovna provinca je posvečena spomínu dveh svetih mož, ki sta v daljni davnini največ storila za razširjenje sv. vere med našimi pradedi. Ker se prav letos praznuje 1100 letnica rojstva enega izmed teh dveh mož, in sicer sv. Cirila, se hočemo tudi v našem glasilu spominjati teh dveh svetnikov in proslaviti njihju blažen spomin.

Kdo sta bila sv. brata Ciril in Metod?

Bila sta Grka po rodu in jeziku, rojena v tedaj svetovno važnem mestu Solunu. Njun oče Leon je bil visok cesarski dostojanstvenik v mestu. Okolica Solunskega mesta je bila vsa obdana od Slovanov, ki so par stoletij prej vdrlí v Vzhodno rimsko cesarstvo, si osvojili marsikatero deželo, ogrožali sam Carigrad in Solun, ki se mora zahvaliti le svojim mogočnim utrdbam, ako ga niso Slo-

vani zavzeli in izpodrinili v njem grškega prebivalstva. Kljub temu, da je Solun ohranil grški značaj, je vendar prebivalo v njem mnogo Slovanov, tako da je bil slovanski jezik tudi v mestu splošno običajni jezik, ki so ga dobro govorili ne samo preprosti ljudje, ampak tudi izobražena gospoda. Lahko se tedaj razlaga, kako sta se mogla sv. Ciril in Metod že v mladosti tako temeljito naučiti slovanskega jezika, da sta ga govorila tako gladko, kakor da je njun materni jezik, in da sta dodobra spoznala posebnosti in duha tega jezika, ki je bil tako blagoglasen in bogat.

Kako sta postala sv. Ciril in Metod slovanska apostola?

Slovani so bili mogočen in številen narod, ki je bival v predelih sedanje južne Rusije. Ko se je začelo v petem stoletju po

Kristusu splošno preseljevanje narodov, so začeli tudi Slovani zapuščati svoja dotedanja bivališča in se polagoma pomikati v skupinah proti zapadu in sicer deloma proti severozapadu deloma proti jugo-zapadu. Ob koncu šestega stoletja so imeli Slovani v svoji oblasti obširne pokrajine srednje Evrope, kjer so se ustavili in organizirali svoje bolj ali manj enotne države.

Med temi Slovani so bili tudi Moravani, ki so se naselili na ozemlju sedanje Češko-slovaške države, in Slovenci, ki so se polastili gorskega ozemlja ob rekah Mure, Drave, Save in Soče ter raztegnili svoj vpliv daleč tja na sever in na zapad.

Kakor vsi drugi Slovani so bili tudi Moravani in Slovenci pogani, častili so svoje bogove, zlasti Peruna, Svetovita in druge. Blagovestniki iz Ogleja in Solnograda, dveh važnih cerkvenih središč tedanjega časa, so začeli zlasti Slovincem oznanjati sv. evangelij ter so izpreobrnili mnogo naših pradedov k pravi veri. Toda ti misijonarji so bili tujci, ki niso znali domačega jezika, zato tudi niso imeli pravega uspeha pri svojem apostolskem delovanju in ljudstvo jih ni moglo vzljubiti.

Tedaj pa prideta v deželo sv. brata Ciril in Metod. Moravski knez Rastislav je prosil bizatinskega cesarja Mihaela, naj mu pošlje oznanjevalcev krščanstva, ki bi bili večji slovanskemu jeziku. Sv. Ciril in Metod sta živela tedaj tiho samostansko življenje, mirno in sveto, trudila se za pridobivanje prave modrosti in tiste popolnosti, h kateri nas nagiblje krščanstvo, ako ga pravilno umejemo. Kljub skromnosti in ponižnosti sta bila znana na dvoru in sicer po svoji svetosti, učenosti in po gorečnosti, s katero sta malo prej oznanjevala sv. vero Kazarom divjim rodovom na Krimskem ozemlju.

Njiju je cesar odločil, da ju pošlje med Slovane oznanjati sv. vero. Goreča apostola sta se takoj začela pripravljati na to veliko in imenitno poslanstvo. Ker sta bila oba dobro podkovanata v slovanskem jeziku, jima to delo ni povzročalo veliko preglavic.

Najprej sta začela prevajati obredne knjige v slovanski jezik. V ta namen je sv. Ciril iznašel posebno abecedo, ki jo danes imenujemo glagolico in je ne smemo zamenjati z onim črkopisom, ki ga splošno rabijo pravoslavni Slovani in ki se imenuje cirilica. Cirilico ni iznašel sv. Ciril, pač pa njegovi učenci.

Sv. brata sta tudi prestavila na slovanski jezik sv. pismo, ter dala tako svojemu delu najtrdnjšo podlago.

Tako oborožena sta se napotila na delo. Ljudstvo ju je povsod sprejemalo z nepopisnim veseljem; saj so slišali oznanjati sv. evangelij v njih lastnem jeziku; tudi sv. obrede, kakor sv. mašo, podeljevanje sv. zakramentov i. t. d. sta sv. moža izvrševala v narodnem jeziku, tako, da so vsi razumeli besede in pomen svetega dejanja. Kako velikega versko vzgojnega pomena so tako postali veličastni cerkveni obredi, si lahko mislimo.

Ni čuda tedaj, če sta sv. Ciril in Metod dosegla sijajne uspehe, kakor še noben misijonar do tedaj: ljudstvo se je gnetlo okoli njiju in trumoma pristopalo k sv. veri.

Tedaj ko sta sv. brata oznanjala našim prednikom sv. vero, so bili za sv. cerkev težki časi. Na Vzhodu je bilo od daleč že vse pripravljeno za razkol in prav tedaj je nastopil carigrajski patriarh Focij, ki se je na vso moč trudil, da bi razdril cerkveno edinstvo in odcepil vzhodno cerkev od edine prave sv. katoliške cerkve. Duhovi so bili silno razburjeni, pojmi zmedeni in zmoti so bile odprte vrata na stežaj.

Sv. brata Ciril in Metod pa sta bila odkrita nasprotnika vsakemu cerkvenemu nedinstvu, vedno in povsod sta z besedo in dejanjem pripoznavala papeževo vrhovno oblast nad vso cerkvijo in se vedno obračala v Rim v vseh važnih zadevah.

Sv. Ciril je umrl v Rimu l. 827. Krásno zasnovano delo je nadaljeval sv. Metod sam, ki se je pa moral boriti z velikimi težavami. Imel je mnogo nasprotnikov, ki so iz sebičnih namenov grdili njega, njegove namene

in njegovo delo. Toda Metod se ni ustrašil boja. Oprt na besedo rimskega papeža, ki je odobral njegova podjetja, je deloval še dolgo vrsto let za razširjenje sv. vere, bodisi na Moravskem, bodisi v Panoniji, kjer so prebivali naši predniki Slovenci, katerih knez Kocelj je naprosil svetega moža, naj tudi Slovencem oznanja sv. vero v njih lastnem jeziku.

Zdaj ko ves katoliški svet s hvaležnim

navdušenjem praznuje spomin svetih bratov, se spomnimo nanju tudi mi!

Sv. Ciril in Metod nam bodita vzor pravovernosti, ljubezni do vidnega poglavarja sv. katoliške cerkve ter neustrašenosti v boju za sv. katoliško stvar!

Prosimo Boga in Marijo Pomočnico, naj bi se duh sv. Cirila in Metoda krepko širil in utrjeval v naši redovni provinci v korist dušam in poveličanje sv. katoliške cerkve!

Kotiček bivših gojencev.

Občni zbor.

Zveza bivših salez. gojencev in oratorijancev, bo imela v nedeljo dne 18. septembra t. l. na Rakovniku svoj redni letni občni zbor s sledečim dnevnim redom:

Ob 9ih sv. maša za bivše gojence. Po sv. maši zborovanje po naslednjem sporedu:

- a) pozdravni govor ravnatelja salez. zavoda,
- b) poročilo predsednika, tajnika in blagajnika,
- c) referat tov. Murmayerja,
- d) slučajnosti.

Po zborovanju skupen obed, takoj nato fotografiranje.

Po popoldanski službi božji, ki bo o pol štirih, uprizore bivši gojenci igro: „Zgubljeni nečak.“

Vljudno vabimo tem potem vse bivše gojence in oratorijance — tudi one, ki še niso vpisani v Zvezo —, da se gotovo udeležijo tega letnega občnega zbora.

Odbor.

Pomen in važnost občnega zbora.

Marsikdo, ko sliši govoriti o občnem zboru, se ne zaveda njega pomena in važnosti. Zato se mi zdi umestno spregovoriti o tem nekaj besed.

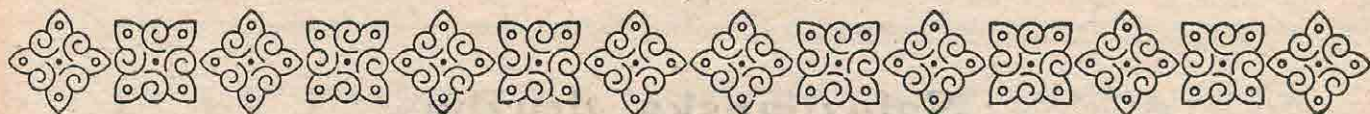
Članom vsakega društva pristojne pri ob-

čnem zboru posebne pravice, pa tudi dolžnosti. Ena izmed važnih pravic je pregled ali kontrola odborovega dela od preteklega občnega zbora. Po pregledu dela ima vsak član pravico graje odnosno pohvale.

Še pomenbnejša pa je dolžnost poedinega člana, da stoji odboru z dobrimi nasveti ob strani. Resničnost pregovora „Kolikôr glav, tóliko misli“ se izrazito pokaže prav pri občnem zboru. Za proučitev in spoznanje misli članov so na občnih zbora debate. Tu je članu dana možnost razložiti svojo misel, jo podpreti z razlogi in označiti uspeh. Po vsestranskem preudarku se prejmejo na glasovanje vsi dobri nasveti, katerih izvršitev je odborova dolžnost.

Za našo Zvezo bivših salezijanskih gojencev, ki nima le enostranskega programa, temveč idealni smoter, da združi vse člane v medsebojni ljubezni in spoznavanju drug drugega, pómaga članom z nasveti in dejanji ter goji stik do naših bivših predstójnikov, so prav občni zbori v dosegu tega cilja, največje važnosti.

Radi tega opustitev udeležbe pri občnem zboru ne znači samo površnosti članov, temveč je tudi vse graje vredna, ker izpodkopava temelje naše Zveze, t. j. poglobitev medsebojnih stikov i. t. d. Pri upoštevanju važnosti občnega zbora se mi zdi vsekakor odveč pozivati k udeležbi, ker si bo vsak zaveden član štel itak za dolžnost, da se ga udeleži.

Mala pošta.

1. Vsem tistim, ki so prispevali za nabavo novih zvonov, izrekamo najtoplejšo zahvalo in prosimo, da nam tudi v prihodnje ostanejo naklonjeni.

2. Iz več strani smo prejeli vprašanje, kaj nameravamo v prihodnje. Ker svetišče še ni niti pobeljeno, bomo skušali čimprej svetišče poslikati. Upamo, da nam blagi dobrotniki tudi pri tem ne bodo odrekli pomoči.

3. Na predpraznik Marijinega Vnebovzeta se je našel v cerkvi nov ženski dežnik. Dobi se v pisarni sotrudištva.

4. Članom in članicam Družbe Marije P. kr. za vzgajanje duhovnikov in misijonarjev letos nismo poslali obljubljenega poročila in položnice, ker so večinoma že poslali letni prispevek. Poslali bomo v prihodnjem letu.

5. Radi raznih ovir se je sedanja številka Vestnika nekoliko zakesnila. Prosim oproščenja.

6. V pismih in na pošiljativah prosimo vedno popoln in razločno pisan naslov.

7. Pošiljatelje denarja prosimo, da pri vsaki pošiljativji označijo namen. To lahko store tudi na položnici. Pošiljatve, pri katerih ne bo označen namen, bomo vknjižili za svetišče.

Priročamo.

Don Bosco. — Zelo zanimiv življenjepis ustanovnika salez. družbe. Življenje je prepleteno s premnogimi čudežnimi dogoki, ki kažejo, kako zelo je podpirala don Bosca božja Previdnost. — Stane brez poštnine Din. 10, s poštnino Din. 11.

Vzor mladine. — Med don Boscovimi gojenci je eden, za katerega se zanima tudi sv. Cerkev in upamo, da ga bomo kmalu častili na oltarju. To je 16 letni Dominik Savio. Vzor mladine podaja njegovo življenje, ki je pred vsem namenjeno mladini. — Stane brez pošt. Din. 8, s poštnino Din. 9.

Mala Cvetka. — Teh knjižic, ki podajajo življenje Male sv. Terezije, kroži že nad 10 tisoč po naši domovini. To število je najlepše priporočilo. — Stane brez pošt. Din. 10, s pošt Din. 10.50.

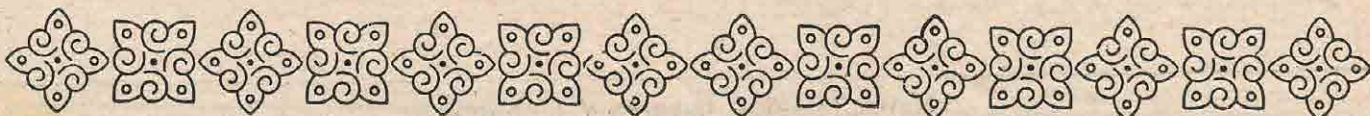
Mala pot dušne mladosti. — Mala, a zlata knjižica, ki kaže tisto malo pot, po kateri je hodila Mala sv. Terezija in dosegla tako visoko svetost. — Stane Din. 3, (s pošt. Din. 3.50.)

Mala skrivnost. — Zelo korisna knjižica. Podaja zelo lahko sredstvo za dosego svetosti. — Stane Din 2.50, (s pošt. Din. 3.)

Češčenje Marije Pom. kr. — Govori o tem češčenju, ki se je v zadnjih časih tudi pri nas na Slovenskem zelo udomačilo. Odločena je zlasti za člane Bratovščine Marije P. kr. in za člane Družbe Marije P. kr. za vzgajanje duhovnikov in misijonarjev.

Sv. Francišek Saleški. — Podaja življenje in delovanje tega velikega svetnika. — Stane Din. 8, (po pošti Din. 9.)

Podobe Male sv. Terezije, (sepia barva, velikost 45 krat 35). — Zelo lične podobe, katerih se je razpečalo že mnogo tisoč. — Stane Din. 10, po pošti Din 10.50.

Salezijanska družba.

Tekom 60 let, kar je don Bosco ustanovil salezijansko družbo, se je razširila ta družba po vseh delih sveta in deluje med vernimi in nevernimi narodi. Družba obsega:

1. *Ljudske, gimnazijske, obrtne in poljedelske šole in učiteljišča.*
2. *zavode in vzgojevališča.*
3. *Misijone, zlasti med divjimi narodi.*
4. *Nadzorovanje izseljencev.*
5. *Razširjenje dobrih knjig in krščanskega časopisja.*

Kako se vzdržuje sal. družba. — Ker je delovanje toli obširno, da bi salezijanci sami ne mogli doseči zaželjenega cilja, je ustanovil don Bosco *družbo salezij. sotrudnikov*, ki podpirajo salezijance in tako skupno z njimi delujejo za povzdigo sv. kat. cerkve in za blagor mladine.

Salezijanski sotrudnik — je lahko vsakdo, ki je dopolnil 16 let in je zmožen na kak način podpirati salezijansko družbo. Družbo salezijanskih sotrudnikov je potrdila višja cerkvena oblast in jo obogatila z mnogimi čudeži.

Kdor se želi vpisati med sal. sotrudnike in uživati odpustke, mora biti, vpisan v knjigi sotrudnikov. V dokaz, da je vpisan dobiva Salezijanski Vestnik.

Delovanje sal. sotrudnikov. — Salezijanski sotrudniki podpirajo salezijanske naprave, pomagajo mladini in jo vodijo po pravi poti. Marsikdo ne more darovati veliko, zato misli, da ne more biti salezijanski sotrudnik. To je slepilo sebičnosti. Zavodi rastejo in se množe bolj z malimi, kot z velikimi darovi: velikih darov je malo, malih veliko.

A ne le z denarjem, še na drug način je lahko postati salezijanski sotrudnik; če ne moreš podpirati z gmotnimi sredstvi, lahko postaneš sotrudnik, ako priporočaš salezijanske naprave tistim, ki jih ne poznajo. Sotrudnik postaneš z molitvijo, proseč, da bi Bog storil salezijansko delo plodonosno in koristno. Sotrudnik, če ne zmoreš drugega, lahko postaneš celo z željo, kajti Bog v svojem usmiljenju vzame za dobro vse, kar v resnici želimo storiti.

Duhovne dobrote sal. sotrudnikov: Salezijanski sotrudniki so deležni:

1) Vseh popolnih in nepopolnih odpustkov, katere so rimski papeži podelili tej družbi. (Glej pravilnik sal. sotr.)

2) Mnogih molitev, ki se opravljajo po salezijanskih zavodih izrecno za sotrudnike in sotrudnice.

3) Na dan po prazniku sv. Frančiška Sal. opravijo vsi salezijanski duhovniki daritev sv. maše za umrle soude. Salezijanci neduhovniki, Hčere Marije Pomočnice in njihovi gojenci in gojenke pa pristopijo v ta namen h Gospodovi mizi in molijo sv. rožni venec.